

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 10 (193)
ЖОВТЕНЬ
2020 РОКУ

«УСЕ, ЩО МАЄМО, – ЦЕ РЕЗУЛЬТАТ БАГАТОРІЧНИХ МОЛИТОВ...»

У п'ятидесятницькій церкві селища Вишнівець Збарзького району Тернопільської області на початку жовтня святкували поважну дату – 90 років від дня заснування.

Історія цього зібрання розпочалася восени 1929 року. Двоє мешканців Вишнівця Петро Свинковський та Микита Вовк зацікавилися Біблією. Істина Божого Слова глибоко торкнулася сердець цих чоловіків, і незабаром до селища на служіння були запрошені Данило Биць та Григорій Горошко.

Перше зібрання відбулося в домі брата Петра. А вже у 1930 році у селищі утворилася невелика громада християн віри євангельської, згодом обрали і першого пастора – Петра Круликовського.

Як згадують старожили, Вишнівецька п'ятидесятницька громада, перебуваючи в силі Духа Святого, швидко зростала. У 1957 році на служіннях хрещення Святим Духом отримало близько 50 людей.

«Престарельє, молодые юноши и девушки, даже дети – где-то 20 душ было крещено Святим Духом. Винувниками этого нарушения есть Круликовский и Баканчук», – доповідає так собі Аугілінін у Києві якось Андрееву.

Через цю неординарну подію пастора Вишнівецької церкви змушені були зняти,

а на його місце було обрано Данила Биць, якого згодом, у 1965 році, обрали ще й обласним пресвітером. У різний час пасторами цієї церкви служили Сильвестр Вовк, Григорій Черненко, Василь Мельник та Микола Мельник. Сьогодні пастором у громаді служить Анатолій Наконечний.

Багато років віруючі у Вишнівцях збиралися по домах. Будівництво дому молитви розпочалося лише у березні 1989 року під керівництвом Михайла Вовка. Через півтора року з Божою допомогою на місці чагарників стояла чудова споруда із написом «Дім молитви».

На сьогодні Вишнівецька церква – одна з найбільших церков Тернопільщини (налічує близько 300 членів). Бог благословив її чудовими пасторами, дияконами, диригентами та вчителями недільних шкіл. Крім того, церква активно працює у сфері євангелізму дітям та дорослим, проводить служіння у в'язницях та сиротинцях, допомагає малозабезпеченим сім'ям, організовує дитячі літні табори тощо. Усе це – великі Божі благословення. Адже немає нічого кращого, як служити Богу та ділитися радісною звісткою про Божу любов з іншими людьми.

«Усе, що ми маємо сьогодні в нашій церкві, – це результат багаторічних молитов, постів та перебування в Слові Божім», – кажуть члени громади.

На святкове служіння з нагоди 90-річчя Вишнівецької церкви прибуло багато

гостей. Серед них – керівництво місцевої територіальної громади та школи, які, до речі, завжди гарно відзиваються про віруючих, та старші служителі УЦХВС.

Щиро привітали вірян старший пресвітер церков Тернопільщини Віталій Яцюк, єпископ Володимир Терещенко, а також старший єпископ церкви УЦХВС Михайло Паночко, який у своїй проповіді говорив про вибрання, відповідальність і вірність.

«На своїх вибраних Господь кладе відповідальність. Ісус узяв відповідальність за наші гріхи і смиренно поніс хрест, дозволив Себе розп'ясти. Тому кожен з нас має вірно нести свою відповідальність», – підкреслив Михайло Степанович.

Святкова програма, яка зранку почалася в домі молитви, по обіді продовжилася у центрі селища, біля пам'ятника Тарасу Шевченку. Там святкували День подяки селища.

Прекрасні виступи дитячих та молодіжних колективів, а також слово старшого єпископа торкнулися сердець багатьох мешканців селища.

«Бог нам дав життя, здоров'я, очі, розум, Він посіяв у нас, а тепер по праву чекає від нас доброго плоду», – підкреслив Михайло Степанович. Він побажав присутнім приносити добрі плоди і разом з іншими священнослужителями звершив молитву за селище та область.

chve.org.ua.

ВНЕСОК В ІСТОРІЮ

Епоху Реформації не можна уявити без Мартіна Лютера, без його «95 тез», які вплинули на тодішнє суспільство, як блискавка, що вдарила в бочку з порохом.

Його невичерпна працелюбність, щира віра в Бога зламали непереможну доти силу папства. Він дав людям Біблію в руки, поширив правдиву Христову віру і дав початок поступові й розвитку новій німецькій мові та літературі.

правдивим Богом. Лютер писав гімни і пісні простою німецькою мовою. І вони зробили для Реформації більше, ніж навіть його проповіді, тому що і землероб, і домогосподарка могли їх співати у своїх домівках.

У дні Лютера дари Духа Святого почали відновлюватися з новою силою. Лютер був твердо переконаний в божественному зціленні і навіть залишив інструкції про це служіння, яке включає покладання рук і миропомазання. Одного разу його найкращий друг Пилип Меланхтон, що лежав на смертному ложі, був зцілений за його молитвою.

Особливу увагу звертав Лютер на всезагальне священство кожного віруючого, проголошував рівність всіх перед Богом, поставив проповідь на потрібне місце. На місце авторитету Церкви він поставив авторитет Біблії.

Навіть радянські історики підтверджують, що мужнє протиостояння Лютера перед радою у Вормсі стало однією з найбільш вирішальних подій в історії людства. Бог використав його для відновлення основних доктрин істини Церкви. Основним стимулом духовного життя реформатора було відчуття присутності Бога, а основою для його сміливості – глибокий духовний досвід, тому що він мав безпосередні особисті взаємовідносини з

«ВІДКРИЮ У ПРИТЧАХ УСТА СВОЇ, РОЗПОВІМ ТАЄМНИЦІ ВІД ПОЧИНУ СВІТУ!»

Слово «притча» – переклад грецьких слів «параболе» і «паримій». «Паримій» дослівно означає короткий виклад, що виражає правило життя (такі, наприклад, притчі Соломона). «Параболе» – це ціла розповідь, яка в образах, узятих із повсякденного побуту людей, виражає найвищі духовні цінності. Євангельська притча – це «параболе».

Дослідники Біблії однак в тому, що класифікація євангельських притч умовна, оскільки майже всі вони багатозначні або багаторівневі. Адже притчі Ісуса Христа – це частина великої таємниці Боготілення.

Притчі-казки. Це короткі притчі, в яких мудрість висловлена дуже лаконічно. Яскраві образні порівняння містять не більше одного дієслова. До них належать слова Ісуса Христа: «Ніхто двом панам служити не може» (Мт. 6:24); «Лікаря потребують не здорові, а слабші» (Мр. 2:17); «Ніхто не вливає вина молодого в старі бурдюки» (Мр. 2:22).

Прості притчі. Цей вид притч нагадує маленький етюд, миттєву замальовку, знайоми для всіх історію, дія якої відбувається в теперішній час. Такі притчі розповідають про життєві досвід простих людей. До них належать притчі Господа про загублену вівцю (Лк. 15:3-7), про будівництво башти (Лк. 14:28-32), про скарб на полі (Мт. 13:44-45).

Розповідні притчі. Притчі цього виду беруть за основу якийсь особливий випадок, що відбувся в минулому. У них означені характерні дійових осіб, є зав'язка, розвиток подій, кульмінація і кінцівка, використовується закон повторення для акцентування головної думки.

Особливості розповідного драматичного жанру можна виявити в притчі про блудного сина (Лк. 15:11-32), про милосердного самарянина (Лк. 10:30-37), про нерозумного багача (Лк. 12:16-21), про невірному управителя (Лк. 16:1-8), про злих винарів (Мр. 12:1-9).

Притчі, пов'язані з наукою Христа про закони Божого Царства

Притчі контрастів показують, що Господь цінує незначне й принижене в людських очах і, навпаки, може відкинути те, що світ вважає великим. Так, виправданий не благочестивий фарисей, а смиренний митник (Лк. 18:10); з маленького зерняти виростає велике дерево (Мт. 13:31); трохі розчини заквашує все тісто (Мт. 13:33) тощо. Ці притчі вказують не лише на відмінність Божого й людського, але й на Царство Небесне, яке перемагає,

приходячи у світ непомітно.

Притчі про Божий Суд. Слова Христа – це не лише Блага Звістка про спасіння, але й звістка про неминучість Божого Суду. Наречений, що приходить опівночі (Мт. 25:1), злодій, який проникає в дім, коли господар спить (Мт. 24:43), господар, що зненацька повертається й вимагає звіту від своїх слуг (Мт. 25:14), неочікувана смерть багача, який розширив свої комори (Лк. 12:16), – усе це образи, що нагадують про необхідність пильнувати й чекати зустрічі з Богом.

Серед притч цієї категорії найскладніша для розуміння – притча про невірному управителя (Лк. 16:1). Адже за приклад береться людина, яка не заслуговує поваги. Однак ця притча – не алегорія. У ній показано чоловіка, який потрапив у скрутне становище й дуже швидко знайшов з нього вихід. Його енергія в життєвій справі повинна стати докором для тих, хто перед Божим лицем перебуває у безпечності.

Притчі про Боже довготерпіння побічно вказують на тривалість історичного процесу й поступове «проростання» Царства Божого серед людей. Вони стиснуто нетерпеливості тих, хто прагне видалення зла зі світу (Мт. 13:24). Ці притчі говорять про повільне дозрівання Божих посівів (Мр. 4:26), про тривалу відсутність господаря (Мт. 25:19), про терпеливість хазяїна безплідного дерева (Лк. 13:6). Боже довготерпіння ілюструє також притча про злих винарів (Мт. 21:33).

Притчі про стосунки між Богом і людиною вказують на велику цінність у Божих очах кожної душі: про загублену вівцю (Лк. 15:4), загублену монету (Лк. 15:8) та блудного сина (Лк. 15:11). Вони ілюструють слова «Молитви Господньої»: «... прости їм провини наші...» (притча про немилосердного боржника, Лк. 7:41); вказують на дотримання Божих заповідей як тверду основу життя (притча про дім на піску і на камені, Мт. 7:24). До цієї ж категорії належать притчі про весільний бенкет (Лк. 14:16) та есхатологічна притча про овець і козлів (Мт. 25:31).

Притчі про найвищу цінність Царства Божого. У них Царство символізує скарб, знайдений на полі (Мт. 13:44), і коштовну перлину (Мт. 13:45).

Класифікація притч за часом і місцем виголошення

Притчі, які Христос розповів під час служіння в Капернаумі, невдовзі після Нагірної проповіді, записані в 13-му розділі Євангелія від Марка: це притча про сіяча, про захований скарб, про коштовну перлину, про невід. У цих початкових притчах йдеться про умови поширення і зміцнення Божого Царства.

Притчі, які Христос розповів дорогою з Галілеї в Єрусалим, у кінці третього року Його земної проповіді, записав євангеліст Лука (з 10-го по 19-й розділи): притча про

доброго самарянина, про нерозумного багача, про гірчичне зерно, про господаря дому й рабів, про весільний бенкет, про загублену вівцю, про блудного сина. У цих притчах Спаситель розповів про безмежне Боже милосердя до людей, які приходять до Нього з каяттям.

Притчі, які Христос розповів в останні дні в Єрусалимі, незадовго до хресних страждань, – це притчі про десять дів, про таланти, про злих винарів тощо. Тут Христос говорить про Божу благодать і відповідальність людини перед Богом, а також про покарання невірних, про Свій другий прихід, про страшний суд, про нагороду праведним і про вічне життя.

Методика тлумачення

Урахування контексту. Уроки Христа не можна розглядати у відриві від загального змісту оповіді. Притча найчастіше служить ілюстрацією думок, які Христос виклав у попередніх повчаннях. Для з'ясування значення притчі необхідно уважно прочитати один, а то й кілька розділів, що передують притчі Христа. Бо інакше зміст можна дуже перекурити – приміром, якщо вирвати за притчі про невірному управителя фразу: «Набувайте друзів собі від багатства неправедного» (Лк. 16:9).

Знання історії, побуту та звичаїв Палестини. Христос проповідував у конкретному культурному середовищі. Особливості східних шлюбів, характер повсякденних занять жителів, історичне коріння народу, форми поклоніння Богові – усе це так чи інакше присутнє у притчах Христа. Тлумач повинен урахувувати специфіку культури стародавньої Палестини.

Визначення головної думки. До перекручувань змісту може призвести алегоризація кожної дрібної деталі. У творах виключно алегоричного характеру, таких, наприклад, як «Подорож пілігрима» Д. Буньяна, кожна дійова особа, кожна деталь мають символічне значення. Докладний аналіз деталей виправданий лише в притчі про сіяча, інші ж притчі містять, в основному, одне значення навантаження. Тому не слід шукати в кожній ситуації сховане алегоричне значення. Притчі Христа насамперед були призначені не для читачів, а для слухачів. Люди не мали змоги досліджувати її в кабінетній тиші, спокійно, не кваплячись, розглядаючи слово за словом. Істина повинна була миттєво опромінити серце людини.

Розвиток духовного слуху. Завершуючи пояснення притчі про сіяча, Христос сказав важливі слова, які багаторазово повторюються у Святому Письмі: «Хто має вухо, щоб слухати, нехай слухає!» (Мт. 13:9). Правильно почути й сприйняти Слово Боже може лише серце з добре розвиненим внутрішнім слухом.

Що ж загострює цей слух? Постійні роздуми над Словом Божим, сповнення Духом Святим, молитовне єднання з Господом.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА І КОМП'ЮТЕРНІ ІГРИ

Як ставитися до християнських комп'ютерних ігор, орієнтованих на вивчення Писання, засвоєння біблійних історій дітьми в ігровій формі (на смартфонах, планшетах тощо).

Комп'ютери увірвалися в наше життя несподівано і стрімко. Експансія тотальна. Наука і розваги, бізнес та освіта, медицина і транспорт – немає сфери, в якій би комп'ютер не захопив ключові пости. Література, мистецтво, музика – усе є сьогодні в інтернеті. Біблія і коментарі святих книг стали доступні кожному саме з приходом інтернету.

Але залишило за дужками всю безодню можливостей, які надає інтернет сьогодні, і поговоримо про святе.

Як ставитися до комп'ютерних ігор, які орієнтовані на засвоєння біблійних історій, тобто, фактично, на засвоєння змісту Біблії. Моя відповідь: позитивно! Безумовно, контроль батьків і наставників при цьому обов'язковий. Але ефект тут потрійний.

По-перше, більшість дітей сьогодні мають смартфони і захоплено через них спілкуються. Сьогодні мати смартфон – норма. Відсутність смартфона – привід для приниження. Комплекс неповноцінності формується з дрібниць, але переслідує все життя.

Друга перевага: якщо вже смартфони – явище масове, то немінуче й масове ураження продукцією інтернету. Адже діти більше за дорослих схильні до пристрасної хапати найдоступніше, найпопулярніше, найбільш розважальне, що не вимагає напруги розуму, не допомагає розвивати критичне мислення.

Поразка немінуча. Масова свідомість поглинає індивідуальність, позбавляє дитину можливості критично мислити. Тихо сидить зі смартфоном у руках – ось ідеал дитини і для вчителя, і для батьків. Але ця тиша небезпечна. Завтра з цієї тиші виповзе непридатна до життя доросла дитина, яка тільки і вміє, що грати в комп'ютерні ігри. Ось тут явраз і важливо: по-перше, створювати комп'ютерні ігри, що допомагають вивчати Писання, по-друге – прищеплювати дітям уміння освоювати ці ігри. І батьки, і вчителі повинні контролювати такі захоплення і допомагати дітям, ставлячи запитання, оцінюючи результати і заохочуючи до вивчення Біблії. Розвивати розум, ставити серйозні запитання і, крім того, не забувати давати завдання, пов'язані з фізичними навантаженнями.

Ще одна перевага полягає в тому, що дитина, яка в церкві займається навчанням за допомогою комп'ютерних

ігор, стає освіченою. Адже вона знає Біблію! А таке знання ніхто і ніде не може знайти, як тільки в церкві. Знання Біблії робить таку дитину озброєною проти будь-якого нападу – як із боку релігії, так і з боку влади. Дитина знає Біблію, вона знає історію світу з одкровення Божого! Вона вільна від влади брехні!

Тому я вважаю, що в церковних недільних школах повинні бути комп'ютерні ігри, звичайно, – відповідного змісту. Адже ігрова форма подачі навчального матеріалу найбільше сприяє його засвоєнню. А головне завдання недільної школи – дати дітям знання про Біблію, прищепити інтерес до Священного Писання.

Сучасне суспільство переходить на дистанційну форму навчання, тобто навчання за допомогою інтернету. І навички, отримані в недільній школі, будуть дуже потрібні при здобутті вищої освіти. Бо знову й знову виникатиме необхідність користуватися інтернетом для вирішення найпростіших питань. У такому випадку діти будуть навчатися працювати з комп'ютером, освоювати його можливості під контролем дорослого, що саме по собі надзвичайно важливо. Це навчання дітей контролю над безмежними можливостями.

Натиснув кнопку – і ти в нескінченній «павутині». Цікаво, привабливо, але... є павук, який очікує жертву. Будь обережний. Вчися контролювати свої бажання. Вчися відірвати потрібне від безбезпечного.

Навіть сама можливість навчатися за допомогою комп'ютера в недільній школі може стати дуже сильним і важливим заняттям, спрямованим на формування характеру підлітків і молоді. Така можливість зупинить хлопчаків, які прагнуть втекти з недільної школи під будь-яким приводом, адже нудне читання книжок і показ картинок сьогодні нецікаві навіть дітям дошкільного віку. Що вже казати про підлітків!

Комп'ютер та інтернет – не витвір диявола. Це продукти людини, людського розуму, пристрасного бажання пізнавати світ, який створив Бог. Це, по суті, виконання Божого наказу: «І благословив їх Бог, і сказав їм Бог: «Плодіться і розмножуйтеся, і наповніть землю, оволодіть нею».

Володіть! Навчати дітей володіти – найважливіше завдання сім'ї та церкви. Саме так наші діти навчатимуться великої істини і опанують найважливішу духовну дисципліну: «Усе мені можна, та не все на пожиток. Усе мені можна, але мною ніщо володіти не повинно» (1 Кор. 6:12).

Ви володіть! Але ніщо не повинно володіти вами!

Юрій Сипко.

ХРИСТІЯНСТВО І ВИБОРИ: ЯК НЕ ПЕРЕСТУПИТИ МЕЖУ?

Церква Христова, як говорить Святе Письмо, – не від світу цього, та оскільки вона перебуває у світі, то її члени так чи інакше беруть участь в суспільних процесах, які є частиною нашого життя. Не виняток і політика. Як елемент суспільного життя політика давно вийшла за поняття державного управління. Політика сьогодні частіше характеризується як певний вид відносин окремих державницьких інституцій, оскільки може впливати на всі суспільні процеси.

Один із яскравих процесів, який характеризує вплив політики на суспільство, – це вибори. У час виборів (від початку передвиборчої агітації до власне виборів) інтерес населення до політики загострюється, а оскільки передвиборна кампанія активно супроводжується підтримкою медіа, уникнути занурення в політичні процеси складно навіть тим, хто свідомо намагається

не загострювати свій інтерес на політиці.

Частка Церкви у виборах доволі значна. Хоча окремі представники віруючих людей і духовенства з тих чи інших причин цілковито абстрагувалися від цього процесу, більшість знайоміше зацікавлена в тому, що відбувається у сфері політики.

Відомий церковний письменник перших століть християнської епохи Тертуліан у

своєму творі «Апологетик» писав про те, що християни завжди повинні залишатися законотворчими громадянами, якби влада не панувала. Сам Христос закликає віддавати «кесарю – кесарево...»

Тобто участь християн у державному житті, у тому числі й політиці, – абсолютно природна, хоча й не обов'язкова. Однак іноді трапляються безпрецедентні події, які вносять сум'яття в церковне життя, дискредитуючи Церкву Христову як інституцію. Це відбувається тоді, коли зникає межа між політикою і Церквою. Ще гірше, коли політика стає постійним елементом церковного життя.

Чи корисно Церкві брати активну участь у політичних процесах? Чи позитивно впливає на церковне життя його політизація? Церква і політика – речі мало сумісні. Насамперед, тому, що християнство за своєю природою абсолютно універсальне. Змінюються епохи, гинуть та

народжуються імперії, з'являються і зникають політичні партії та лідери, а Церква Христова залишається. Фактично, ця універсальність планомірно перетікає у надприродність, про що часто згадується у Святому Письмі.

Ще один нюанс – процес передвиборчих перипетій. На жаль, усе частіше політичні суперечки закінчуються конфліктами, але не серед політиків, а серед простих людей – електорату. Досить часто у середовищі віруючих людей передвиборний процес працює як елемент, що роз'єднує. Люди одного віросповідання, які стоять на богослужінні в одному храмі, можуть стати лютьми ворогами через різницю політичних вподобань. Зрозуміло, що такі ситуації абсолютно неприйнятні.

Окремої уваги заслуговує участь у виборах представників духовенства. Досить часто священники усіх конфесій балотуються від тієї чи іншої партії. Як показує

досвід, такі дії священнослужителів сприяють переважно негативно і можуть мати негативні наслідки, оскільки ставлять репутацію духовенства в залежність від іміджу партії, який часто-густо потерпає від різноманітних скандалів.

Як же не переступити межу, яка відокремлює християнство і політику? Потрібно пам'ятати заклик Спасителя, який казав віддавати не просто «кесарю – кесарево», але і «Боже – Богові».

Християни можуть брати участь у виборах чи інших політичних процесах, однак всі ці перипетії не повинні ставати частиною життя віруючих людей. Люди можуть відстоювати свої політичні вподобання, однак якщо вони – християни, то повинні пам'ятати, що найголовнішою доктриною для них завжди повинне залишатися Святе Письмо, пріоритетною «партією» – Церква, а Лідером – Христос.

ЯК ОТРИМАТИ БАЧЕННЯ ВІД БОГА

Бачення – це розуміння волі Божої щодо нашого життя в загальних рисах. Мойсей отримав бачення вивести народ Божий з Єгипту. Він не мав покрокового розуміння, що, як і коли треба робити. Проте він бачив загальний напрямок, і, звершуючи певні кроки та стикаючись із труднощами, він отримав настанови від Бога й відкриття щодо того, як далі вести народ.

Кожен із нас повинен отримати таке бачення щодо свого життя та служіння, щоб звершити те, що Бог призначив для нас. У грецькій мові є слово «хамартіа», що означає «гріх», проте це слово також використовувалося під час навчання лучників, коли стрілець із лука не потрапляв у ціль. Так само і в житті християнина: не потрапити в ціль, не виконати свого призначення – це гріх. Апостол каже: «Отож, хто знає, як чинити добро, та не чинить, той має гріх!» (Як. 4:7). Тобто кожен для себе повинен отримати розуміння: що можемо зробити в служінні Богові особисто?

Загальна Божья воля для християн міститься у дорученні: «Ідіть по цілому світові та всьому створінню Євангелію проповідуйте! Хто увірує й охреститься – буде спасений, а хто не повірує – засуджений буде» (Мр. 16:15-16). Але в цій загальній Божій волі щодо нас є персональна Божья воля для твого й мого життя. Наприклад, персональною ділянкою праці апостола Петра був не весь світ, а лише євреї. І він покритив цей сегмент своєю проповіддю. А Павла Бог послав до поган – і він покритив цей сегмент, рухаючись у напрямку до Європи.

Так і тепер: хтось може профінансувати – і це буде його частка в служінні, хтось послужить автомобілем, хтось приготує їжу, хтось буде безпосередньо працювати з людьми, хтось готуватиме служителів.

Без бачення церква, служіння й усе наше життя будуть нагадувати рух по колу. Часто ми плануємо певну роботу, певні заходи, але передусім повинні бачити й планувати кінцевий результат, те, що ми хочемо отримати на виході, бо це визначає нашу нагороду.

Бути ефективним, а не зайнятим

Бути зайнятим – нескладно. Важливо бути ефективним. Бог, вивівши євреїв із Єгипту, провадив їх в обітовану землю. Та, побачивши цю землю, більшість із розвідників сказали: «Ні, ми не зможемо її отримати. Там велетні, сильні люди, яких ми не здолаємо». І це призвело до того, що вони 40 років ходили «по колу», навколо тої цілі, яку Бог призначив для них.

Вони не стояли на місці: то знімали намети, то знову розкладали, тобто вони були задіяні, але рухалися не туди, куди хотів Бог. І нам замало просто мати щорічний план заходів і втілювати їх. Нам потрібно розуміти, для чого ми робимо всі ці кроки.

Нам життєво необхідно мати Божє бачення, Божу ціль, розуміти Його волю щодо нас.

Мати певну ціль – не означає день і ніч займатися тільки цим. А означає мати це в серці й спрямовувати свої зусилля в цьому напрямку, вміти пояснити іншим, чого ми хочемо, і долучити їх до цього. І дійсно значима ціль, справді значиме бачення, яке походить від Бога, запалюватиме інших людей.

Дуже важливо молитовно шукати від Бога бачення для нашого життя, проте бачення майбутнього пов'язане з усвідомленням нинішньої ситуації. Тому важливо побачити стан справ таким, який він є, а не таким, як би нам хотілося. У Європі нірізко скоротилася кількість церков, вони об'єднуються, щоб мати змогу оплатити оренду приміщення. І сталося це тому, що вони втратили ціль покоління, яке не змогло реалізуватися в церкві й служінні. Ви думаєте, ці церкви були гірші від наших?

Нині в нас близько 40% дітей із віруючих сімей відходять від церкви. Лише півтора відсотка опитаних молодих людей на одній із конференцій для молоді заявили, що хотіли б стати пасторами. І не всі вони стануть ними, тому що коли перед ними постає реальна відповідальність – багато хто відсіється.

Часто на це кажуть: Бог знайде людину, Дух Святий проведе. Але Дух Святий говорив і до європейських церков, Бог вів їх і потужно використовував, але щось вони не почули і щось не втілили. Я на власні очі в місті Вісбадені бачив приміщення церкви, яке продається за 1 євро за умови, що не буде змінено його цільове призначення і воно буде відремонтоване. І це в країні, яка породила Реформацію.

А скільки місіонерів дала Англія! Нині ж вони самі потребують духовної підтримки. То що – Дух Святий їх не вів? Вів, але в якусь мить вони перестали

чутти Його й рухалися по-своєму.

Бог не змушує силою нас щось робити. Дух Святий не ламає нас. Тому, використовуючи цей історичний досвід, ми можемо зробити для себе певні висновки. Не треба прикриватися стандартними фразами: «Дух Святий відкриє і поведе». Дух Святий відкриває й веде різноманітними способами. Дуже часто ми обмежуємо Його дію лише процитами, видіннями, різними мовами й кількома іншими духовними дарами. Бог говорив і через засуши, і через ворогів, і через війни. А ми, говорячи, що все зробить Дух Святий, приховуємо свою бездіяльність та байдужість.

Пророк Аввакум каже: «І я став на сторожу свою. Послухаю: що скаже Господь в мені». Так само кожен із нас має необхідність у тихому молитовному часі, проведеному з Богом. Ми не повинні втрачати цього моменту – «я став на сторожу свою». Бо скільки разів Дух Святий говорить щось, показує і направляє, але ми не можемо почути Його, ми зайняті процесом, захоплені динамікою життя як служіння. Я був на одній звітній конференції, де пастор, звітуючи, наводив цифри, скільки він кілометрів проїхав, скільки годин був за кермом, що мало б свідчити про його неймовірну зайнятість. Але немає проблем із тим, щоб бути зайнятим. Наше завдання – бути ефективним.

Яке стати відповіддю на потреби

Іноді корисніша проста розмова з однією людиною, ніж масштабна євангелізація. У Колорадо є великий гірський хребет. Уявіть, що на його вершині є маленька краплинка води. Вітер зі сходу здухне її на сантиметр на захід – і вона потрапить у Тихий океан, протилежний вітер на сантиметр на схід – і вона впаде в Атлантичний океан. Між цими океанами п'ять тисяч кілометрів, але на початку все вирішує один сантиметр. Іноді одна бесіда, один телефонний дзвінок – і доля врятована.

Загальне бачення для всіх християн – приводити людей до Бога. Щоб мати змогу робити це, потрібно знати потреби людини, якій ми служимо.

Візьмімо середньостатистичного чоловіка. Йому 36 років, він сім'янин, у нього двоє дітей. Що його турбує? Що цікавить? Звісно, він хоче мати змогу забезпечувати сім'ю. Для нього важливими є здоров'я, освіта дітей, дружба і взаємостосунки з іншими людьми. Він думає про розваги та відпочинок. І цей перелік можна було б продовжити. Усе це загальнолюдські нормальні питання, важливі для багатьох.

Фактично, усі ці потреби актуальні і для народженого згори християнина. Тільки до всього цього в нього додаються стосунки з Богом, служіння, церква. Проте спільного в нас дуже багато. І кожна з цих людських потреб – це та сфера, де ми можемо «закинути гачок». А ми часто йдемо до невіруючих людей, кажучи: «А ми вам пісеньку заспіваємо».

Я не проти пісень, не проти загальних євангелізацій, але це одна з можливостей привести людину до Бога. Є безліч інших питань у житті людей, які потребують відповідей. І ми як церква можемо стати цією відповіддю.

Проте 90% питань, які обговорюються на церковних радах, стосуються утримання дому молитви, дисципліни й внутрішнього укладу церкви, і лише 10% – спасіння людей. І відповідно, церква не зростає кількісно й не реалізовує свого потенціалу для євангелізації. У нас є великі можливості для служіння людям і є великий резерв людей, які можуть служити. Для цього їх потрібно скерувати, давши відповідне бачення.

Я закликаю вас замислитися над тим, як стати відповіддю на потреби людей, які не знають Бога, так, щоб привести їх до Господа.

Можливо, ви можете бути відповіддю у сфері освіти та виховання дітей, можливо, у сферах здоров'я, матеріального забезпечення, дружби та спілкування. Просіть у Бога бачення, як ви можете послужити людям.

Ми звикли просто просити людей прийти в церкву. Але ми повинні показати їм, що в нас є відповідь на їхні питання, у нас є підтримка, є допомога, у нас є любов. Ми повинні йти в цей світ. Але для того, щоб йти туди, ми повинні мати відповідь для цього світу.

Важливі справи – тихі, а не кричущі

Бачення, отримане від Бога, зміцнює наш моральний стан. Ми не маємо часу думати про те, що відводить нас від Бога. Ми концентруємося на тому, щоб виконати те, що Бог хоче від нас. Ми не одразу досягаємо успіху в тій чи іншій справі, і якщо перед нами є тільки конкретна справа, ми можемо розчаруватися після декількох невдач. Якщо ж перед нами є бачення, ми ширше дивимося на ситуацію.

Якщо ви знаєте, куди йдете, то навіть якщо ви ще туди не дійшли, то, оглянувшись, побачите, що пройшли вже досить багато і бажана ціль стала набагато ближчою.

Коли до Томаса Едісона підійшли його співробітники й сказали: «Ми вже зробили 1800 спроб, але лампочка так і не загорілася. Може, вже досить», то він відповів: «Продовжуйте! Ми попереду всіх аж на 1800 спроб». І врешті-решт вони досягли результату, який тепер для нас такий очевидний і звичний.

Волт Дісней, засновник Діснейленду, обійшов 355 банків, і ніхто з них не хотів дати йому кредит для відкриття парку розваг. У 356-му банку оцінили його ідею й дали позику. І коли губернатор на відкритті цього парку підійшов до дружини Діснея, який на той час уже помер, то сказав: «Як жаль, що Волт цього не бачить». Вона ж спокійно відповіла: «А він все це вже бачив».

Бачення – це не те, що ми можемо реально споглядати. Це те, що бачить наш розум і серце ще тоді, коли його немає. Тому нам дуже важливо мати бачення, щоб зосередитися на тому, що справді важливо.

Дуже багато справ у нашому житті насправді неважливі. Але вони кричущі. Нам телефонують і просять щось зробити. І ми відкладаємо все, щоб вирішити це. Справді важливі справи – тихі, а ми часто зосереджуємося на кричущих. І якщо ми не маємо бачення в житті, то до важливих справ у

нас не дійдуть руки, бо ми перебуваємо під гнітом термінових справ.

Христос, висячи на хресті, каже: «Звершилося!». Хіба всі люди зцілилися, хіба всі пізнали Бога, хіба всі почули про Христа? Ні, але Він виконав те, до чого був покликаний, зробив те, для чого прийшов на цю землю, здійснив те, що, окрім Нього, ніхто інший не міг би здійснити, – дарував спасіння усім людям, заплативши за наші гріхи Своєю кров'ю. Залишилося безліч недороблених справ, але це вже були справи учнів і інших Христових послідовників. І дотепер справа, яку почав Христос, звершується по всій землі.

Хочеш бачити чудо – служи

Зробити важливе – це не обов'язково зробити щось тяжке і то багато. Це означає зробити те, що хоче Бог. Важливе для нас те, що без нас ніхто не зробить. Це спілкування з Богом у молитві та перебування у Його Слові. Ніхто нас не замінить як батька для дітей чи чоловіка для дружини. Та й у служінні є деякі питання, які можемо й повинні зробити лише ми. І наше завдання – виявити напрямок, у якому ми повинні рухатися, щоб виконати ці найважливіші цілі.

Маючи певне бачення, ми зможемо шукати тих, кому можна доручити ту чи іншу справу. За нами стане армія співпрацівників. Бо якщо ти маєш бачення і ділишся ним з іншими, вони також запалюються цим і хочуть долучитися до твоєї праці.

Звісно, не завжди буде легко й просто, бо ми взяли на себе певну відповідальність. Проте зазвичай ми втомлюємося не від конкретної праці, а від суєти, від відсутності цілеспрямованого руху. Якщо ж я маю певну мету, певне бачення, то, озирнувшись, розумію, що справді ярмо Христове любе й тягар Його легкий. Він дає втіху й задоволення від зробленої роботи.

Тож якщо ви хочете бачити чудеса Божі у своєму житті – служіть! Бачення, яке дає Бог, завжди більше за наші сили та можливості. Але Бог каже: «Я з тобою!». І цього достатньо. Відчуття Божої присутності в житті – це неймовірне чудо. Це заохочує до праці, до звершень для Божої слави.

Наявність цілі допоможе відкинути другорядне

Наявність бачення звужує напрямки нашого служіння. Часто люди, які служать, стикаються з проблемою багатовекторності. Вони змушені працювати в різних сферах. Коли Ісуса хотіли зробити царем, Він сказав, що не для цього прийшов у цей світ. Нам теж іноді підкидають безліч проєктів, нав'язують безліч служінь. Проте не за кожне з них треба братися. Треба знати те, у якому Бог хоче тебе бачити. Тоді ти будеш успішним і задоволеним, навіть якщо праця буде вимагати великих затрат і зусиль.

Тобто наявність цілі допомагає фільтрувати ідеї й відкидати другорядні, хай навіть дуже цікаві й важливі, заради головних. Якщо ти перебуваєш не на своєму місці, то будеш постійно перебувати в напрузі й переживатимеш розчарування.

Божий Дух – це Бог порядку. Якщо у вашому житті та служінні немає порядку, не слід прикриватися словами, що Святий Дух проведе. Святий Дух відкриває кожній людині її місце в служінні, і хоче бачити її саме там. Він хоче, щоб кожен знав своє місце і знав, що він робить.

Нема бачення – нема впливу

Мати Божє бачення потрібно ще й для того, щоб впливати на молоде покоління. Раніше відмінність між поколіннями була помітною, коли різниця між ними становила 11 років, тепер це вже сім років. І якщо ми не матимемо від Бога бачення, то не зможемо зрозуміти один одного. А якщо й далі продовжуватимемо розповідати, як Бог діяв через наших дідів та батьків, то наше покоління їм запам'ятається як те, що переповідає Божі чудеса. Ми не зможемо явити їм Божої дії, якщо не увійдемо у своє бачення й не будемо рухатися так, як хоче Бог.

Наші батьки й діди правильно зрозуміли час, у якому жили, і свою роль у ньому. Вони правильно зреагували на виклики, які постали перед ними.

Тому нам потрібне Божє бачення й для того, щоб навчитися проповідати незмінні Божі істини у світі, який постійно змінюється.

Що будуть говорити про нас після нас? Це залежить від рішень, які ми приймаємо сьогодні. Нам треба бути доволі обережними як щодо наївного оптимізму з його «все буде добре», так і щодо цинічного песимізму з його «все пропало».

Ми повинні керуватися здоровим реалізмом Біблії, щоб не підмінювати вищу ціль нижчою, яку легше досягнути. Повинні навчитися дивитися на своє життя й служіння очима Божими і керуватися Його баченням, щоб книга Дій святих апостолів писалася і в нашому житті.

Ростислав Мурах.

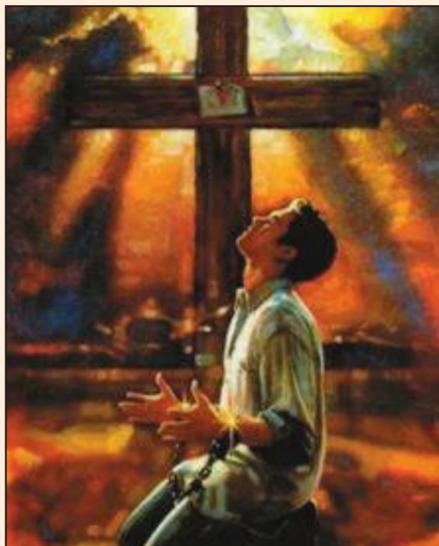
БЛАГОСЛОВЕННЯ СТРАХУ ГОСПОДНЬОГО

«І вийде Пагінчик із пня Єссесєво-го, і Галузка дасть плід із коріння його. І спочине на Нім Дух Господній, дух мудрости й розуму, дух поради й лицарства, дух пізнання та страху Господнього. Його уподобання в страху Господньому, і Він не на погляд очей своїх буде судити, і не на послух ушей Своїх буде рішати» (Іс. 11:1-3).

Тут ми бачимо семигранну повноту Святого Духа – сім аспектів: Дух Господній, мудрості і розуму, поради і лицарства, пізнання і страху Господнього. Особливо пророк Ісаїя підкреслює останню грань. Тільки вона супроводжується додатковим коментарем. Тут сказано, що Месія (тобто Ісус) насолоджуватиметься страхом Господнім. Новий Заповіт говорить дуже ясно, що так само Святий Дух вкладатиме страх Господній в усіх вірних, яких Він змінюватиме за образом Ісуса Христа. Ми не маємо права стверджувати, що змінюємося в образ Ісуса, якщо не маємо цього аспекту Святого Духа, якщо всередині нас немає страху Божого. Це проявлятиметься як у загальному житті церкви, так і в особистому житті кожного окремого вірного. Розглянемо деякі з благословень, які безпосередньо пов'язані в Писанні зі страхом Господнім.

Благословення мудрості

Перше благословення – мудрість. «І сказав Він людині тоді: Таж страх Господній це мудрість, а відступ від злого це розум!» (Іов 28:28). Страх Божий вимагає, щоб ми усунулися від зла. Ми не можемо піти на компроміс із злом і водночас мати страх Господній. «Початок премудрости страх перед Господом, добрий розум у тих, хто виконує це, Його слава навіки стоїть!» (Пс. 110:10).

Ми не можемо навіть почати отримувати справжню мудрість, не маючи страху Господнього. «Страх Господній початок премудрости, нерозумні погорджують мудрістю та напучуванням» (Пр. 1:7). Звідси слідує ясний висновок – кожен, у кого бракує страху Божого, – нерозумний. «Страх Господній початок премудрости, а пізнання Святого це розум» (Пр. 9:10). Ми повинні розрізнати між мудрістю і тим, з чим її дуже часто плутають, наприклад, із талановитістю і вченістю. Можна бути розумним, але залишатися дурнем. Можна бути освіченим, але освіченим дурнем. Освічений розум – це прекрасно, він – як гострий ніж. Але ніж можна використати як для добра, так і для зла. Ним можна відрізати скибку хліба і зарізати сусіда. Мудрість робить нас здатними правильно використовувати свою освіту. І неможливо знайти

мудрість без страху Божого.

Благословення духовної чистоти

Страх Господній приносить духовне очищення. Псалом 18:10 говорить: «Страх Господа чистий, він навіки стоїть». Зверніть увагу на те, що страх Господній не має кінця – він стоїть навіки. Він – не лише в тимчасовому житті, але й у вічності. І цей страх чистий. Він – як антисептик, що очищує від усього нечистого і шкідливого. Він знищує тлінний вплив цього світу. Страх Господній – чистий страх, він творить моральну і духовну чистоту.

Благословення Божого ведення

Страх Господній дає настанови і веде до успіху. Ось що каже Псалом 24:12-14: «Хто той чоловік, що боїться він Господа? Він наставить його на дорогу, котру має вибрати: душа його житиме в щасті, і насіння його вспадує землю! Приязнь Господня до тих, хто боїться Його, і Свій заповіт Він звістить їм». Людину, котра боїться Бога, Він Сам учить шляху, який вона має обрати. І душа такої людини досягне успіху. Більше того – тому, хто боїться Його, Господь відкриє таємниці Свого заповіту. Усмі дивовижні таємниці Божі, усе Його забезпечення для Його народу приховані в Його заповіті. Якщо ви не маєте страху Божого, ви схожі на людину, яка заглядає зовні. Ви можете бачити прояв Божої сили, можете бачити справи Божі, ви навіть можете переживати Божу роботу у своєму власному житті, але таємниця того, що відбувається, внутрішнє розуміння цього від вас заховані. Бог обирає Собі учнів на підставі характеру. І перше, що Він шукає в тих, кого Він збирається вчити, – це страх Господній. Це пароль, ключ, який відкриває нам шлях до глибоких взаємин з Богом.

Благословення доброго життя

Наступне велике благословення, що витікає із

страху Господнього, – довге і добре життя. У Писанні дуже багато текстів про те, що добре життя пов'язане із страхом Господнім.

Приповісті 10:27 містять обітницю: «Страх Господній примножує днів, а роки безбожних вкоротяться». Псалом 33:12-15 – «Ходіть, діти, послушайте мене, страху Господнього я вас навчу! Хто та людина, що хоче життя, що любить дні довгі, щоб бачити добро? Свого язика бережи від лихого, а уста свої від говорення підступу. Відступися від злого і добре чини, миру шукай і женися за ним!». Отже, страху Господньому необхідно вчитися. Якщо ми – пастирі або духовні лідери, то на нас лежить відповідальність навчати страху Господньому народ Божий. Бо страх Господній – це умова для того, щоб бачити довгі дні, повні добра! Страх Господній не терпить жодного компромісу із злом: «Свого язика бережи від лихого, а уста свої від говорення підступу. Відступися від злого і добре чини, миру шукай і женися за ним!». Неможливо одночасно плекати страх Господній і йти на компроміс із злом.

Благословення відсутності інших страхів

Ще одне величезне благословення, що витікає із страху Господнього, – свобода від інших страхів. Приповісті 14:26-27 навчають: «У Господньому страхові сильна надія, і Він пристановище дітям Своїм. Страх Господній – криниця життя, щоб віддалитися від пасток смерті». У страху Господньому – сильна надія, непохитна впевненість. Цей страх не робить вас боязкою людиною. Він усуває всі інші страхи геть. Коли ви плекаєте в собі страх Господній, це звільняє вас від інших страхів. «Страх Господній – криниця життя, щоб віддалитися від пасток смерті». Це криниця прозорої води, яка виходить безпосередньо від Бога і приносить життя, здоров'я, мир, досягнення успіху, відвагу.

Дерек Принс.

РАНІШЕ ВБИВАЛИ МІСІОНЕРІВ: ПЛЕМ'Я В ІНДОНЕЗІЇ ОТРИМАЛО БІБЛІЮ РІДНОЮ МОВОЮ

Ще пів століття тому люди племені ялі зустрічали місіонерів градом стріл, а сьогодні вони готові пройти довгий шлях, увесь день добираючись до злітно-посадкової смуги Оакбісік в горах Папуа, Індонезія, щоб отримати Біблію своєю рідною мовою. Про це повідомляє InLight з посиланням на Christian Today.

Удалекому 1965 році пілоти Mission Aviation Fellowship (MAF) вперше виявили плем'я ялі в районі долини Сенг в Папуа після проведення дослідницьких польотів на території, яка тоді була Голландською Новою Гвінеєю. Ялі на той час були відомі своєю жорстокою вдачею. Це були майстри війни в джунглях, практикували чаклунство, а також канібалізм. Через три роки після того, як їх уперше виявили пілоти MAF, місіонери World Team Філ Мастерс і Стен

Дейл вирушили до них, щоб розповісти їм Євангеліє і заснувати церкву в долині Сенг. Але місцеві жителі гостям були не раді. Коли місіонери прибули в цей район, по селах поширилися чутки про двох дивних білих чоловіків, які несуть невідому звістку. Воїни племені влаштували засідку на місіонерів в джунглях і обрушили на них свої стріли. Місіонери намагалися витягнути стріли, але ялі випустили в них близько 200 стріл, і служителі загинули на місці.

Три місяці потому в долину вирушила сім'я місіонерів Ньюманів, але їх літак трагічно розбився недалеко від місця посадки. Загинули всі, крім Пола Ньюмана, молодшого сина ноа родини служителів-місіонерів. Йому якимось дивом вдалося не тільки вижити та вибратися з уламків, які палали, але й знайти притулок в хатині чоловіка з племені ялі, який не підтримував вбивство місіонерів. Коли в племені дізналися про те, що Пол дивом вижив, вони сприйняли це як знак згори й запросили місіонерів у своє село. Через п'ять років тут хрестилися перші 35 християн і народилася церква. Сьогодні MAF продовжує служити жителям Папуа, відвідуючи 160 віддалених місць і підтримуючи сільські церкви та місцеві проекти перекладу Біблії. У серпні цього року вони доставили 1160 Біблій і 1400 дитячих біблійних розповідей, перекладених на мову племені ялі, в села Декаї, Окбісік і Холуван. Лінда Рінгенберг, чоловік якої був другим пілотом літака Cessna 208B, що доставив Біблії, сказала: «Коли пілоти MAF запитали ялі, чи можуть вони покласти Біблію на видне місце і відкрити її для загальної фотографії в Холувані, жителі села вибрали для фото Псалом 118:105 – «Слово Твоє – світільник ноші моєї і світло для стежки моєї...» Нині замість того, щоб чекати війни, ялі з нетерпінням чекають на нові Біблії рідною мовою. Плем'я більше не йде шляхом темряви – їх шлях освітлений Словом Божим.

ЦЕРКВА «ДЖЕРЕЛО ЖИТТЯ» В ХАРКОВІ ВІДСВЯТКУВАЛА 40-РІЧЧЯ

26 вересня Харківська церква «Джерело життя», де пастором служить старший пресвітер Сергій Циганков, святкувала день народження – 40 років із часу заснування. Навіть для людського життя така дата вагома, а для місцевої громади – це взагалі цікава, іноді непростя й багата подія історія.

На день народження рідної церкви, що збирається у Харкові на вул. Скобелевській, 2, з'їхалися її вихідці та друзі з різних міст України. Зокрема на свято завітав заступник старшого єпископа, старший пресвітер об'єднання церков ХВС Дніпропетровської області єпископ Михайло Мокієнко, який поділився словами настанови. Теплі слова привітання надіслав харків'янам і старший єпископ нашого братства Михайло Паночко. «Ми дякуємо Богові за вашу віру, посвяту та ревне служіння для поширення Божого Царства починаючи з Харкова та аж до країв землі. Наша молитва і надія про те, щоб ви і далі були джерелом життя, до якого прийдуть ще багато спраглих душ» – йдеться у вітанні старшого єпископа. Він також побажав вірянам, щоб

між ними завжди панували злагода, братерська любов, ревність та очікування з'явлення Спасителя Ісуса Христа. Святоковий настрій присутніх на святі підтримували численні музичні гурти, читці проникливих християнських віршів, а також спільний святковий обід.

chve.org.ua.

ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ МОЛИТВИ ЗА ДІТЕЙ-СИРИТ ВІДБУДЕТЬСЯ 8 ЛИСТОПАДА

Щорічно в листопаді тисячі церков з різних країн звершують молитву за дітей, які залишилися без батьківського піклування. Цього року Всесвітній день молитви за сиріт відбудеться 8 листопада, повідомляє BOG NEWS з посиланням на сайт організаторів. Організатори впевнені: «Коли християни відгукуються на Божий заклик дбати про сиріт, життя дітей змінюється».

У рамках події організатори запустили кампанію «Одна дитина». Суть акції – щоб особисто або всією церквою протягом року молитися за усиновлену одну дитину. «Те, що треба зробити, дуже просте: у вашому населеному пункті знайдіть дитину, яка очікує усиновлення, і або церквою, або особисто присвятити себе молитві за цю дитину протягом всього року», – розповів один з організаторів акції проекту Марк Шульц.

Щорічно цього дня приділяється особлива увага проблемі сирітства. На недільних богослужіннях звучать особливі молитви про сиріт, проводяться різні додаткові заходи.

У різних країнах віруючі стають частиною Дня молитви за сиріт з однією метою – щоб у кожної дитини у світі була сім'я. 2020 року головний заклик Дня молитви за сиріт – «Будьте світлом» (Матвія 5:16).

«Цього року ми об'єднуємо людей і церкви по всьому світу, щоб бути світлом для сиріт і прийомних дітей. Цей заклик ніколи раніше не був таким важливим, оскільки у важкі часи завжди найбільше страждають ті, хто вразливий. Ваші молитви та служіння, маленькі чи великі, принесуть світло в темряву», – йдеться на сайті.

slovoproslovo.info.

Джон Пайпер НАВЕРНЕННЯ ДО ХРИСТА

Усі християни повинні прагнути навертати людей до Христа. І ми часто молимося про те, щоб усе, що ми говоримо і робимо, приводило до такого результату. Відсутність такого бажання говорить або про невірство, або про відсутність любові. Ми маємо наслідувати приклад щирості Павла: «... але ми відреклися тайного сорому, не ходячи в хитрості та не перекручуючи Божого Слова, але з'явленням правди доручуємо себе кожному сумлінню людському перед Богом» (2 Кор. 4:2).

Однак твердження, що навернення – наша мета, ще не визначає нашу роль в цьому процесі. Ісус сказав: «... до Мене прийти не може ніхто, як не буде йому від Отця дане те» (Ів. 6:65). Але це не означає, що ми не можемо бути тими знаряддями, завдяки яким люди приходять до Христа.

«А Дух і невіста говорять: Прийди! А хто чує, хай каже: Прийди! І хто прагне, хай прийде, і хто хоче, хай воду життя бере дармо!» (Об. 22:17). Біблія ніде не навчає, що Божа участь в покликанні людей забороняє нам говорити: «Прийди!». Ми докладаємо зусиль для того, щоб люди прийшли до Христа. Бог же вирішує, прийдуть вони чи ні.

Якщо ж ми не прагнемо цього, ми суперечимо велінню Ісуса (Лк. 14:23; Рим. 10:13-15); ми суперечимо любові.

Наша роль у наверненні

Християнське навернення передбачає, що духовно сліпі люди отримують здатність бачити славу Христа.

Так, це Бог відкриває очі духовно сліпим людям (2 Кор. 4:6), але Він робить це через людей. Він посилав Павла, кажучи: «Визволяю тебе від твого народу та від поган, до яких Я тебе посилав, відкрити їм очі, щоб вони навернулись від темряви в світло та від сатаниної влади до Бога, щоб вірою в Мене отримати їм дарування гріхів і долю з освяченими» (Дії 26:17-18).

Християнське навернення передбачає, що ми набуваємо людей: вони перестають цінувати щось більше, ніж Христа, і повністю присвячують себе Йому.

І хоча саме Бог приймає рішення про зміну почуттів людей (Єр. 24:7), але Павло говорить: «... для слабих, як слабкий,

щоб придбати слабих. Для всіх я був усе, щоб спасти бодай деяких» (1 Кор. 9:22).

Християнське навернення передбачає, що люди відвертаються від шляху гріха і руйнування.

І хоча це Бог вирішує повернути нас Собі (Єр. 31:18; Іс. 57:18), Біблія навчає, щоб ми відвертали людей від гріха і смерті: «Браття мої, коли хто з-поміж вас заблудить від правди, і його хто наверне, хай знає, що той, хто грішника навернув від його блудної дороги, той душу його спасає від смерті та безліч гріхів покриває!» (Як. 5:19-20).

Християнське навернення передбачає, що серце звертається до істинного Бога і відвертається від хибних уявлень про Нього і неправильних почуттів до того, що не є Богом.

Незважаючи на те, що Бог вирішує повернути Собі серце людини (2 Сол. 3:5), Іван Хреститель отримав наказ навертати серця ізраїльтян до Бога: «І багато синів із Ізраїля він наверне до їхнього Господа Бога. І він сам перед Ним буде йти в духу й силі Іллі, щоб серця батьків привернути до дітей, і неслухняних до мудрости праведних, щоб готових людей спорядити для Господа» (Лк. 1:16-17).

Християнське навернення передбачає народження згори. Незважаючи на те, що Дух Божий є суверенною причиною народження згори, бо Він дихає, де хоче (Ів. 3:8), Петро пояснює, що це відбувається через проповідь Євангелія людям: «Бо народжені ви не з тлінного насіння, але з нетлінного. Словом Божим живим та тривалим. Бо кожне тіло немов та трава, і всяка слава людини як цвіт трав'яний: засохне трава то й цвіт опадє, а Слово Господнє повік пробуває! А це те Слово, яке звіщене вам в Євангелії» (1 Петр. 1:23-25).

Бог – вирішальна і найвища причина навернення. Але ми – Його посланці, і Він закликає нас співпрацювати в цьому процесі.

Desiring God.

ЦЕРКВА НА ЗЕМЛІ І У ВІЧНОСТІ

«Потому Ісус увійшов у храм Божий, і вигнав усіх продавців і покупців у храм...» (Мт. 21:12).

«І звичаєм Своім Він прийшов дня суботнього до синагоги, і встав, щоб читати» (Лк. 4:16).

«Бо Мій дім буде названий домом молитви для всіх народів» (Іс. 56:7).

Християнському розумінню Церква – це спільнота покликаних до спасіння християн, які сповідають віру в Ісуса Христа як Сина Божого, що віддав Своє життя і пролив Свою кров для їхнього спасіння і спасіння всього людства.

Церква – результат дії Духа Святого і відкупної жертви Ісуса Христа

Народження Христової Церкви відбулося у день П'ятидесятниці, коли на апостолів зійшов Дух Святий і вони заговорили новими мовами і почали проповідувати Євангеліє Божого Царства. Тоді це були 120 учнів Ісуса Христа, які за Його словом очікували в Єрусалимі сили Божої, що її пообіцяв їм Спаситель. З ними були брати Ісусові та Його мати Марія. З того часу кількість тих, хто увірвався у Ісуса, постійно збільшувалася, і церква зростала. «І щоденно до Церкви Господь додавав тих, що спасалися» (Дії 2:47).

Церква є тілом Ісуса Христа тут, на землі, адже Він набув її ціною Своєї крові. Апостол Павло у зверненні до пресвітерів Ефеської церкви наголосив: «Пильнуйте себе та всієї отари, в якій Святий Дух вас поставив єпископами, щоб пасти Церкву Божу, яку власною кров'ю набув Він» (Дії 20:28). І тепер кожен, хто приходиться до пізнання Божої

мудрості, збудовується в єдине, досконале тіло у Христі Ісусі, де «Він – Голова тіла, Церкви» (Кол. 1:18).

Апостол Павло постійно наголошував, що Церква повинна коритися Христові: «... Христос полюбив Церкву і віддав за неї Себе, щоб її освятити, очистивши водняним купелем у слові, щоб поставити її Собі славною Церквою, що не має плями чи вади, чи чогось такого, але щоб була свята й непорочна!» (Еф. 5:25-27).

Першими до Христа навернулись ті, хто почув слова апостола Петра у Єрусалимі: «Покайтеся, і нехай же охристіться кожен із вас у Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, – і дара Духа Святого ви приймете! Бо для вас ця обітниця, і для ваших дітей, і для всіх, що «далеко знаходяться, кого б тільки покликав Господь, Бог наш» (Дії 2:38-39).

«Вони перебували в науці апостольській, та в спільноті братерській, і в ламанні хліба, та в молитвах... І кожного дня перебували вони однодушно в храмі, і ломлячи хліб по домах, поживу приймали з радістю та в сердечній простоті, вихваляючи Бога та маючи ласку в усього народу» (Дії 2:42, 44-47).

Про Своєю Церкву Господь дбає постійно. Для цього Він «... настановив

одних за апостолів, одних за пророків, а тих за благовісників, а тих за пасторів та вчителів, щоб приготувати святих на діло служби для збудування тіла Христового» (Еф. 4:11-12).

Бог прагне, щоб Його Церква була досконалою та зростала у пізнанні волі Божої, була чистою. Для цього пастори, проповідники, пророки, говорячи через Духа Святого, звіщають істину народу Божому.

Церква повинна бути приготовлена до зустрічі з Богом

Церква Ісуса як Його невіста має бути готова до Його другого приходу, щоб у вічності прославляти великого Творця. Апостол Іван в Об'явленні записав: «І почув я ніби голос великого натовпу, і наче шум великої води, і мов голос громів гучних, що вигуквали: «Алілуя, бо запанував Господь, наш Бог Вседержитель! Радіймо та тімось і даймо славу Йому, бо весілля Агнца настало і жона Його себе приготувала!». І їй дано було зодягнутися в чистий та світлий вісон, бо вісон – то праведність святих» (Об. 19:6-8).

Яку ж роль Бог відвів для Церкви у вічності? Спасенні ходитимуть з Богом, «будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними» (Об. 21:3).

БЛАЖЕННИЙ ТОЙ, ХТО ПРАГНЕ ІСТИНИ

Сьогодні у світі так багато різноманітної інформації, що важко зрозуміти, де істина, а де – обман.

У Нагріній проповіді Ісуса Христа читаємо: «Блаженні голодні та спрагнені правди, бо вони нагородані будуть» (Мт 5:6). Ісус Христос називає блаженими (благословеними) кожного, хто прагне (відчуває велике бажання) знайти (дізнатися) правду (істину). Саме такий шукач обов'язково її знайде, бо Бог-Отець Сам її відкрив.

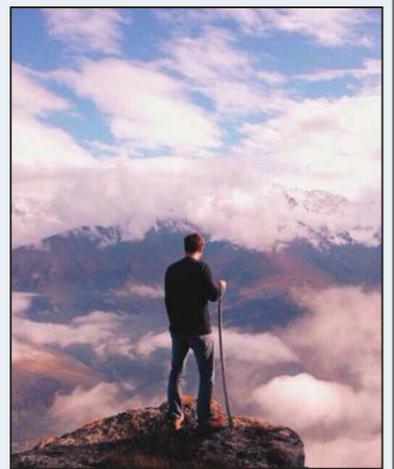
Про яку правду говорить Ісус Христос у цій проповіді? Читаючи Його слова: «Я – дорога і правда і життя» (Ів. 14:6), можемо розуміти, що Він закликає нас шукати саме Його – Сина Божого, нашого Спасителя.

Отже, кожен, хто дійсно прагне знайти і пізнати Ісуса як свого Спасителя, буде успішним у своїх пошуках, адже Бог-Отець йому допоможе.

Спрага – дивне й особливе відчуття у тілі людини, яке сильніше за всі інші. Людина, яка по-справжньому чогось прагне, не може ні про що інше думати, як тільки про ціль своїх пошуків. Саме цього хоче від нас Ісус – щоб ми прагнули Його найбільше за все. Тому Він і сказав: «Пильнуйте не про поживу, що гине, але про поживу, що зостається на вічне життя, яку дасть нам Син Людський, бо відзначив Його Бог-Отець» (Ів. 6:27). Пожива, яку дає Ісус, – це Слово Боже.

Саме Біблія містить ту Добру Звістку, яка приводить читача до Царства Божого.

Інші джерела – проповіді Євангелія, які ми чуємо на богослужіннях від проповідників, місіонерів, священників, а також молитва та особисте спілкування з Богом у таємній кімнаті, коли ми відчиняємо двері свого серця, щоб Дух Святий (Дух істини) міг наповнити нас всякою мудрістю та відкриттям, щоб ми могли розуміти Божу істину та

збудовуватися в ній.

Ми багато часу приділяємо на те, щоб заробити достатньо коштів на їжу, одяг, придбання інших речей, які здаються нам дуже важливими. Але Ісус звертає нашу увагу на те, що це все – мінущє і що нам потрібно більше часу приділяти читанню Біблії, роздумам над прочитаним, щоб отримати вічне життя у Господі.

«Бо хліб Божий є Той, Хто сходить із неба й дає життя світові» (Ів. 6:33). «Поправді, поправді кажу Вам: Хто вірує в Мене, життя вічне той має. Я хліб життя!» (Ів. 6:47-48).

Отже, нам потрібно не просто читати Слово Боже чи слухати проповіді, а вірити в Того, Хто є цим Словом, – в Ісуса Христа, Сина Божого.

Істина, яку відкриє нам Ісус, зробить нас вільними від всякої неправди диявола, що є батьком неправди. Просімо у Бога мудрості, молимося молитвою віри і приймімо від Бога велику радість та мир, щоб бути переможцями разом з Ісусом та успадкувати через Нього вічність у славі Божій.

КОНФЛІКТ, ЯКОГО НЕМАЄ

«Я привожу на пам'ять собі твою нелицемірну віру, що перше була оселена в бабі твоїй Лоїді та в твоїй матері Евнікї; певен же я, що й у тобі вона оселилась» (2 Тим. 1:5).

Сучасний світ стає дедалі тіснішим. Масштаби планети стискаються до розміру робочого стола й комп'ютера на ньому. Світова павутина дозволяє пройтися вулицями забутого містечка в джунглях Бразилії, прокоментувати останні політичні події, покритикувати нетямущих президентів і, ніби між іншим, з висоти супутника заглянути у двір сусіда: «А що в нього за останній час новенького появилось?».

Проте мова не стільки про тісноту у фізичному вимірі, як про те, про що попереджав апостол Павло: «У нас вам не тісно, але тісно вам у ваших серцях!» (2 Кор. 6:12). Тіснота фізична передбачає обмеження нашого особистого фізичного простору. Тіснота внутрішня, у серці, стає тим благодатним тлом, на якому з'являються й розквітають непорозуміння, сутічки, інциденти... «Бо з серця виходять лихі думки, душоубства, перелюби, розпуса, крадіж, неправдиві засвідчення, богозневаги» (Мт. 15:19). Як фізична, так і духовна тіснота й несприятливості народжують і підживлюють конфлікти, які інколи з особистих переростають у глобальні.

Зіткнення поколінь

Згідно зі словником, конфлікт (лат. conflictus – зіткнення, сутічка) – це зіткнення протилежних інтересів та поглядів, напруження і крайнє загострення суперечностей, що призводить до активних дій, ускладнень, боротьби, що супроводжуються складними колізіями.

Розрізняють кілька груп конфліктів: економічні, ідеологічні, побутові, сімейно-побутові...

Ми ж поговоримо про так звані «конфлікт поколінь», що у своїй основі має протиріччя між молодим і старшим поколіннями. І обмежимося біблійною аргументацією, євангельською точкою зору на порушену тему.

У євангельській церкві представники різних вікових груп переживають зіткнення інтересів, напруження в стосунках, що призводить до активізації певних дій, які ведуть до ще більшого загострення. Це, власне, і є та ситуація, яку підводять під термін «конфлікт поколінь». Якщо ж говорити більш розширено – це несприйняття старшими членами церков і служителами молодого покоління з його підходами до церковного устрою та служіння. І як дзеркальна рефлексія – таке ж несприйняття молодого покоління.

Проте чи насправді батьки й діти, поділені віковим бар'єром, відійшли настільки далеко, що, окрім зіткнення інтересів, напруження в стосунках, більше нічого не залишається? Зрештою, чи тільки вікова межа між поколіннями стає каменем спотикання у стосунках? Чи, можливо, існують інші, глибші духовні причини, що спричиняють взаємне несприйняття

в поглядах різних поколінь?

Погляд у минуле

Хтось добре сказав: шлях у майбутнє завжди лежить через минуле: «Що є, то було вже воно, і що стати має, було вже, бо минуле відновлює Бог!» (Екл. 3:15).

Я мав привілей народитися в християнській сім'ї і був шостою (з дев'яти) дитиною в батьків. Ми були представниками третього покоління християн. У період розгулу тотального атеїзму батькам вдалося зберегти віру і зберегти так, щоб передати нам. Такого терміну, як «конфлікт поколінь», априорі не існувало. Мої діти стали представниками четвертого покоління, а онуки (члени церков) – п'ятого покоління християн.

Чи виникало в межах родини чи місцевої церкви те, що сьогодні називають «конфліктом поколінь»? Ні! Чи були непорозуміння, особливі ситуації, пов'язані з віковими розбіжностями? Так! Проте це були не стільки конфлікти, скільки з'ясування стосунків, спростування, пояснення своєї позиції, намагання знайти спільну точку зору.

Конфлікт поколінь чи конфлікти ровесників?

Історії, що про них ми згадаємо, усім відомі з недільної школи. Сьогодні глянемо на них з точки зору конфлікту поколінь. Отже, двоє рідних братів – Каїн і Авель. Конфлікт, якого, власне, не було, – було жорстоке вбивство єдинокровного брата, практично ровесника. Цікаве в цій ситуації те, що Бог споглянув найперше на особистість (на Каїна й на Авеля), а потім на те, що принесено в жертву. Спочатку – хто ти? А потім – що приносиш Богу? Корінь конфлікту ровесників – «біля дверей грїх підстерігає...» (1М. 4:7).

Ще одна досить відома історія. Дядько й племянник, Авраам і Лот. За різними оцінками, вікова різниця між ними була приблизно 30 років. Суперечки пастухів щодо пасовищ переросли в конфлікт між родичами. «І промовив до Лота Аврам: Нехай сварки не буде між мною та між тобою... Хіба не ввесь Край перед обличчям твоїм? Відділися від мене! Коли підеш ліворуч, то я піду праворуч, а як ти праворуч, то піду я ліворуч» (1М. 13:8-9). Різниця віку не стала домінуючим фактором у конфлікті, навпаки, старший поступається й дає право на вибір молодшому!

Двоє онуків Арама – Яків та Ісава. Конфлікт, і знову між братами. Причина досить вагома – отримати благословення як перворідного. Конфлікт між ровесниками загрожував перерости в вбивство (1М. 27:47-48). Півтора десятка років тривоги і неспокою для Якова – і стільки ж невдоволення й ремства для Ісава. Зрештою, примирення й обійми братів.

Ще один конфлікт, що мав за основу політичні претензії, – Давид та Авесалом. Бунт Авесалома проти батька переростає в захоплення царства. У цьому конфлікті батько-стає рятівцем втечею з Єрусалима. Ганебне, як для сильного царя, вирішення конфлікту. Настанова Давида военачальником перед боєм: «Збережіть мені юнака Авесалома!» говорить

про відсутність помсти чи озлоблення серця (2 Сам. 18:5). Авесалом гине під час бунту, і жалоба виливається в плачі Давида: «Сину мій, Авесаломе, сину мій! О, якби я був помер замість тебе, Авесаломе, сину мій!» (2 Сам. 19:1) Ані вік, ані політичні амбіції не стали причиною озлоблення Давидового серця.

На біблійних сторінках можна відшукати й інші ілюстрації конфліктів, і вони відбуваються переважно в одній віковій групі. Ось історія з Євангелія від Луки, 15-й розділ. На перший погляд, яскраво виражений конфлікт: батьки – діти. Молодший син вимагає у батька свою частку маєтку. «Батьку, я вже дорослий, це законно мені належить, не вчіть мене як жити, сам розберуся...» – приблизно така розмова могла відбуватися між сином і батьком. У відповідь – ні злості, ні повчання, ні послання на життєвий досвід. Батько «поділив між ними маєток» (Лк. 15:12).

Конфлікт все-таки стався, але не конфлікт «поколінь», а конфлікт між ровесниками. Батько з любов'ю зустрічає одержотого, голодного сина. «Найкращу одягу йому несе, взуття зручне – у нього побиті ноги. До речі, захопіть разом і персня на руку його. Я з цим перснем повертаю йому право на мою власність... Теля відгодоване приготуйте, будемо їсти й радіти...» Щасливе закінчення. І конфлікт вичерпано? У батька немає конфлікту. Але є ще старший брат, той правильний, що залишився з батьком. У його серці – протест і проти брата, і проти батька! «Оцеї твій син, батьку. Він розтринькав усе, що було... Не хочу бачити...» Батько зрозумів і простив, ровесник-брат – у конфлікті.

А ось приклад доброї спадковості між поколіннями. Лоїда, Евніка, Тимофія – бабуся, мама, син (онук). «Я привожу на пам'ять собі твою нелицемірну віру, що перше була оселена в бабі твоїй Лоїді та в твоїй матері Евнікї; певен же я, що й у тобі вона оселилась» (2 Тим. 1:5). Ця родина не тільки зберегла для себе, але й передала ідею непохитної віри наступним поколінням!

У серцях ваших тісно

Що відбувається насправді? Було б помилкою вважати, що немає розбіжностей у поглядах між молодими й старшими – як у родині, так і в церковній спільноті. Так було завжди, але це не глобальний конфлікт між поколіннями, а природний процес налаштування, відновлення, пошуку прийнятних рішень, де старші й молоді – не по різні боки барикад, а співпрацюють як партнери. Апостол Павло пише Тимофію: «Нехай молодим твоїм віком ніхто не гордує, але будь зразком для вірних у слові, у житті, у любові, у дусі, у вірі, у чистості!» (1 Тим. 4:12). Очевидно, в оточенні Тимофія були християни, які так само, як деякі сучасні, могли з гористим зауважити: «Ще молодий, не доріс, щоб...»

«У нас вам не тісно, але тісно вам у ваших серцях!» (2 Кор. 6:12). Очевидно, саме з цього починається той внутрішній, духовний дискомфорт і в

молодих, і в старших – тіснота й невміння, радше небажання вмістити, зрозуміти, знайти спільну думку. І чим просторішими стають домів молитви, тим тісніше стає в сердечних храмах.

Спробуємо подивитися на цю ситуацію з точки зору: «Але як і тоді, хто родився за тілом, переслідував тих, хто родився за духом, так само й тепер» (Гал. 4:29). Не конфлікт поколінь, а віковична ворожнеча плоті й духа – це стосується не віку, а стану духа! Не різниця років, а однаковість полюсів-поглядів (як у випадку з магнітом) плотської природи, молодих і старших, що вперто відштовхуються.

Яка моя реакція на незручне, але суттєве питання молодих? Вибераємо варіанти відповіді: «Підростеш – зрозумієш», «Такий розумний став», «У нас так прийнято», «Поначитувалися в Інтернеті»...

А молоді часто кажуть: «Ми готові послухатися і прийняти, але поясніть це з біблійної точки зору». Мабуть, сьогодні як ніколи стає актуальним спільне вивчення Слова Божого – для молодих і старших. Саме цей вид служіння був надзвичайно популярним у нашій церкві в 70–80-ті роки минулого сторіччя. Саме там отримувалися відповіді на складні питання, де основою був діалог поколінь, а не монолог старших.

Ще одна особливість у площині наших роздумів. Старші за координатно вчать і пояснюють, як було в минулому, як потужно діяв Дух Святий – і це правда. Власне, вчать про те, що ними ж із плином років було частково втрачено, частково знівельовано й на даний час практично відсутнє. Це серйозний виклик служителю мого й старшого покоління. Ми хочемо бачити в наших дітях те, що самі розгубили на життєвій дорозі. Так не буває. Ми можемо навчати, заохочувати те, що особисто практикуємо в щоденному ходженні перед Богом. Знав молоді людину, яка на смертному ложі благала Господа про одне: «Господи, дай мені тепер так помолитися, як завжди молитися мій батько...»

Саме невідповідність між словом і ділом у старшого покоління дуже часто стає первіною у стосунках поколінь.

... Ілля з Єлісеєм прямують до Йордану. «І сказав йому Ілля: Сиди тут, бо Господь послав мене до Йордану! Та той відказав: Як живий Господь і жива душа твоя, я не залишу тебе! Пішли вони обоє» (2 Цар. 2:6). Що змушувало Єлісея йти за Іллею? Що було причиною такої впертої несприятливості? Секрет у цьому: «І сталося, як вони перейшли, то Ілля сказав до Єлісея: Прости, що маю зробити тобі, поки я буду взятий від тебе! І сказав Єлісей: Нехай же буде на мені подвійний твій дух!».

Ось що ми можемо передати нашим наступникам. Не плач, який розділює Йордан, не традицію, а Дух, який був у нас, причому подвійною мірою...

Саме це змищить усі перешкоди й бар'єри на шляху єдності, а не конфлікту поколінь. Це виклик для служителів нашого покоління.

Микола Синюк.

У ЛЬВОВІ ВІДКРИЛИ НОВУ ЦЕРКВУ ХВЕ «СПІЛЬНОТА ПРЕОБРАЖЕННЯ ХРИСТОВОГО»

За останні 10 років Львів пережив багато змін. До міста прибувало все більше людей: хтось на навчання, хтось – у пошуках роботи чи іншого життя, а хтось – вимушено, тікаючи від руйнувань та війни, що сколихнули східну частину України.

А це Львів – університетський центр, в якому навчаються понад 100 тисяч студентів. І всім їм часто бракує спільноти на новому місці проживання.

Починаючи з 2017 року кілька християн, які самі недавно оселилися у Львові, побачили можливість для нового простору здійснення Божої волі у місті. Так зародилася ідея започаткувати громаду християн віри євангельської «Спільнота Преображення Христового».

З весни 2019 р. відбулося декілька зустрічей, на яких були обговорені місія, візія, цінності та визначено стратегічний план на наступні п'ять років для спільноти. Перші зібрання

громади відбувалися і в домівок, і в різних орендованих приміщеннях. Офіційне відкриття запланували на березень цього року, але завадив карантин, тому свято провели 13 вересня.

«Спільнота Преображення Христового» стала сьомою церквою ХВЕ у Львові. На її відкриття приїхали пастори зі Львова та області, гості з інших областей України. Серед них – старший єпископ УЦХВЕ Михайло Паночко. Вітаючи нову громаду, Михайло

Степанович у своїй проповіді наголосив на необхідності церкви бути стовпом та підвалинами правди (1 Тим. 3:15). «Виявляймо Христа в усіх поведінках – як в управлінні домом Божим, так і в буденному житті», – закликав старший єпископ.

З вітальними словами до членів нової церкви та гостей свята звернулися пресвітери львівських громад: церкви «Життя» Володимир Бурда, церкви «Віфезда» Тарас Колівошка, церкви «Голгофа» Володимир Гріняк, церкви «Жива надія» Володимир Пугач, а ще – пресвітер з с. Жовтанці Іван Попович, з с. Сулимова Богдан Недовіз та з с. Солотвина Закарпатської області В'ячеслав Хром'як.

Співом служив музичний гурт нової громади, який прославляв Господа українською, російською та англійською мовами. Гостям представили місію, візію, стратегію та історію створення нової спільноти.

У серпні 2020 року церква провела ретрит на тему «Запали свій дар», а також організувала Колегіум, в якому члени спільноти та зацікавлені особи можуть глибше пізнати Біблію та основи догматики.

На завершення відбулася молитва благословення за служіння церкви та за служителів нової громади – Станіслава Степанченка, Михайла Мокієнка та Михайла Хром'яка.

chve.org.ua.

30 ВЕРЕСНЯ 1452 Р. ЙОГАНН ГУТЕНБЕРГ НАДРУКУВАВ ПЕРШУ КНИГУ – БІБЛІЮ

30 вересня 1452 р. у Майнці Йоганн Гутенберг надрукував першу книгу – Біблію. Книга була надрукована латиною. «Біблія Гутенберга» – це видання Вульгати, тобто латинського перекладу єврейського Старого Заповіту і грецького Нового Заповіту. Здебільшого це робота Ієроніма, який почав працювати над перекладом в 380 році нашої ери.

Геніальний винахід Гутенберга полягав у тому, що він виготовляв з металу «рухливі» опуклі букви, вирізані в зворотному вигляді, набираючи з них рядки і за допомогою спеціального преса відтискував на папері.

Перші його друковані досліди датуються 1440 роком. Мабуть, це були «Граматика латинської мови» Елія Доната, астрологічний календар, папські індульгенції.

У 1444 році Гутенберг береться за підготовку до друку повної Біблії латинською мовою. Перші твори друкарства Гутенберга були невеликими брошурами і відбитками на одному аркуші, бо для більших робіт у нього не було достатнього капіталу, і друкар змушений був шукати його у інших. На початку 1450 року Гутенберг вступив

до спільноти з багатим майнцьким бюргером Йоганном Фустом, який позичив йому гроші.

На кожній сторінці першої Біблії було набрано і віддруковано 42 рядки тексту у дві колонки – всього 1282 сторінки. Усі художні елементи і ілюстрації намальовані від руки.

За своїм оформленням Біблія Гутенберга належить до числа мистецьких книг, а що стосується її вартості, то за жодну іншу книгу не виплачують такі нечувані суми.

Сьогодні близько півсотні примірників Бі-

блії Гутенберга зберігаються у престижних бібліотеках і монастирях світу.

Біблія Гутенберга вплинула на історію друкованої книги. У текстовому плані це також вплинуло на майбутні видання Біблії. Вона послужила моделлю для кількох пізніших видань, включаючи Біблію з 36 рядків, Латинську Біблію Менделіна, а також першу і третю Біблії Еггестейна. Третя Біблія Еггестейна була взята з копії Біблії Гутенберга, яка зберігається в бібліотеці Кембриджського університету.

НАЛЕЖАТИ ДО ЦЕРКВИ – ЩО ЦЕ ОЗНАЧАЄ

Якщо ми прагнемо мати близькі стосунки з Богом, то дійдемо до питання: а яке моє служіння в церкві і чи готовий я вкласти весь свій потенціал у служіння?

Дискусії, де Церкву як інституцію ставлять під сумнів, у розпалі. Люди знаходять безліч причин, згідно з якими можна ігнорувати місцеву церкву і при цьому вважати себе віруючою людиною. Одні дотримуються думки, що церква зі своїми традиціями та устоями – це вчорашній день, відтак вичерпала свою актуальність. Інші вважають, що з церквою не варто ототожнювати себе, адже там багато лицемірів. Але це все одно що казати: я не ходитиму у спортзал, бо там багато людей із зайвою вагою.

Де хто ігнорує церкву, бо, мовляв, не бачить там прикладу, а служителі самі відштовхують від церкви тих, хто туди приходить. Хтось каже, що церкву більше цікавлять його гроші, аніж він сам. Хтось думає, що церква потрібна лише слабкодушким, які не утвердилися в житті, відтак церква для них – останній шанс.

Ще одна причина – церков багато, а я один, тому не можу визначитися. Але як якщо ви хочете їсти і шукаєте хліба, ви не дивитесь на назву крамниці, ви просто шукаєте хлібний відділ.

На протигагу реальній церкві сьогодні стали популярними так звані інтернет-церкви. І це виглядає чудово, мовляв, сплю, скільки хочу, дивлюся, коли зручно, обираю проповідників і музику за своїми вподобаннями, «виходжу» з церкви, коли захочу.

І в результаті люди приходять до висновку, що християнство – це щось непопулярне, те, що віджило себе, тому краще зробити такий собі «мікс» зі східної філософії і деяких західних цінностей.

Але на всі ці атаки диявола Христос відповідає: «Побудую Я Церкву Свою...»

Трагедія нашого часу

«Як основи зруйновано – що тоді праведний зробити?» (Пс. 10:3). Диявол прагне зруйнувати не дах і стіни, а основи і фундаменти. Ті сфери, які найбільш зазнають атаки сьогодні, – це церква і сім'я: щоб зруйнувати все, що можна.

Руйнація сім'ї – трагедія нашого часу. Подивіться, як висміяна сьогодні сім'я в серіалах, фільмах, ток-шоу, принижена в сучасній літературі, розтоптана через законне право на розлучення, перевернена через легалізацію мерзенних збочень, через вільне кохання і безвідповідальність у ставевих стосунках. Сучасне суспільство прописало нові і вигідні правила моралі та життя за принципом: «Геть старі

забобони!». Плотьська пристрасть перетворила людей на рабів їхньої власної похоті.

Не менш руйнівна атака на Церкву Ісуса Христа. Що відбувається сьогодні з церквами на місцях? Мета диявола – розкритикувати її, зробити пародією і виставити у найнепрестижнішому світлі. Церква трансформується у клуб за інтересами, у розважальне місце, де більше споживають, аніж віддають. Хтось сприймає церкву як закрити секту, яка живе за принципом: живемо для себе і зберігаємо своє.

Руйнування важливих Божих основ веде до повної світової катастрофи, і ми близькі до цього. У нас залишилося мало часу – в останні дні критика сімейного устрою і церковних цінностей лише посилюється, бо ворог знає, що часу в нього мало.

Та попри все Христос буде Церкву Свою.

Ви і ваша церква

Чи готовий ти служити разом із церквою? Чи готовий віддати все для того, щоб вона перемагала? В Ефесян 5:25-27 написано: «Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву і віддав за неї Себе, щоб її освятити, очистивши водняним купелем у слові, щоб поставити її Собі славною Церквою, що не має плями чи вади, чи чогось такого, але щоб була свята й непорочна!».

Христос любить Церкву, турбується про неї, Він помер за неї. Христос хоче зробити її славною, без вади чи плями.

Як би ви ставилися до того, якби вашу дружину щоразу критикували, мовляв, подивися, як вона одягається, як говорить, як поводить... А чи не думаєте ви, що це відбувається постійно щодо Нареченої Ісуса Христа? І це вже стало нормою.

Пригадаймо, що таке церква. Слово «церква» походить від грецького «еклезія», що означає «зібрання» чи «скликані». Це окрема група людей, яких обрав Ісус Христос, відокремивши від світу. Цим терміном у Давній Греції визначали людей, зібраних за полісом – містом. Вони були викликані за місто для того, щоб вирішувати проблеми цього полісу. Таке зібрання людей називали «церквою». Христос каже: «Я побудую Церкву, Свою еклезію, Свою групу людей, яка вирішуватиме проблеми цих полісів і мегалополісів».

Ми з вами маємо велику честь і привілей бути членами Церкви Христової. Христос уповноважив Церкву вирішувати важливі питання життя в цьому світі. Церква є причиною прославлення Христа на небесах. Диявол же робить усе для того, аби християнин не був задоволеній церквою. І, на жаль, багато християн критикують «місце, на якому сидять»,

з якими служать, служителів, яких мають. І це частина бісівських планів зі зруйнування церкви.

Звісно, місцева церква недосконала. І з тієї лише причини, що в ній є ти. Однак Господь працює у цій недосконалості! Він змінює нас не лише, щоб ми захоплювалися спасінням та істинами зі Слова, але щоб виконували своє призначення, проголошували істину Божої благодаті. Здорова церква постійно турбується про виконання Великого доручення, до чого ми, власне, і покликані (Мт. 28:19-20).

Незалежність – ознака незрілості

Церква – це також місце нашого зростання і збудування, «щоб приготувати святих на діло служіння» (Еф. 4:11). Дозвольте, щоб вам у церкві служили. Майте людей, які навчатимуть і формуватимуть вас. Зрілі люди, які зміцнюються у Господі, залежні в Тілі Христовому. Незалежність людини у церкві – це ознака дитинства і духовної незрелості. Люди віри мають величезну потребу в залежності в Тілі Христовому. Наскільки ви відчуваєте цю залежність? Церква – це місце служіння один одному.

Церква – це місце, де ми можемо реалізувати свій духовний потенціал. Церква – місце поклоніння Богові. Усе, що зверху Бог сьогодні, Він зверху через Свою Церкву. Вона має особливі права і відповідальність у світі. У цьому її привілей і важелі впливу. Ось чому диявол атакує Церкву. Вона – «стовп і підвалина правди» (1 Тим. 3:15).

Якщо є істина про шлюб і сім'ю – церква має проголосити цю істину. Якщо є істина про гріх і гріхопадіння людини як ключову проблему її життя, яку потрібно вирішити, – потрібно говорити про це. Якщо є істина про Божу милість і спасіння в Ісусі Христі, – Церква має ствердити це. Якщо є істина про завтрашні Божі суди – люди мають про це знати.

Церква – ковчег спасіння для людей. Перед другим приходом Господнім буде так само, як за днів Ноя. Коли Ной будував ковчег, він не втрачав завзяток робити те, що звелів Йому робити Бог. Отож не втрачаймо і ми ревності у своєму служінні.

Церква – Боже представництво у світі, вона впливає на розвиток суспільства.

Справжні радикальні зміни прийдуть не тоді, коли вкотре зміниться влада або ж ми станемо членами європейської спільноти, а коли церква, кожен її член, силою Духа Святого донесе до людей принципи біблійної радикальної реформації, коли церква вийде за межі своїх стін і парканів, щоб донести людям Євангеліє.

Служіть людям, бо їх любить Христос

Як не дивно, але сьогодні найбільше критики на церкву лунає із лав самої ж церкви. «Сучасна церква неспроможна дати людям те, що їм потрібно», – переконані деякі християни. Інші кажуть, що церква має підлаштуватися під запити і погляди сучасної людини, тому що речі, про які ми говоримо і проповідуємо, несучасні і застарілі. Деякі ж християни доходять до такої «світлої» думки, що Бог спасає людей поза Церквою.

Ознака духовної зрілості – це посвячене служіння в церкві. Якщо ми спасенні і дбаємо про свої особисті стосунки з Богом, стежимо за кліматом у нашій

сім'ї, правильно розставляємо акценти, то ми неодмінно зрозуміємо, що повинні більше віддати себе на служіння. У чому це полягає? Спершу візьміть відповідальність за членство в місцевій церкві. Це не просто зазначитися у списках, а розуміти місце свого служіння в ній. Вийдіть із віртуального світу і подивіться на реальних людей. Ви ніколи не навчитесь служити людям, коли не бачитимете їхніх очей.

Прийміть церкву як свою духовну сім'ю, будьте чуйними до потреб людей, зрозумійте потенціал і можливості своєї церкви. Служіть членам своєї церкви, бо їх любить Христос.

Любити людей у церкві важче, ніж у світі. Бо в церкві серед нас – усі святі... А у світі все зрозуміло й очевидно: вони не пізнали істини, тому й їхня поведінка і спосіб життя відповідні. Там неправда, підлість, гріх.

Треба мати багато мудрості, щоб любити тих, які ще не навчені в вірі, ще не підросли і слабкі, або тих, хто вищий і здібніший від нас. Тому апостоли й писали нам: любіть один одного, терпіть один одного, служіть один одному.

Коли у 24 роки я став пастором, то зрозумів, що мені складно любити людей у церкві і приймати їх. Я побачив, що у моїх проповідях постійно звучать нотки претензій і якихось особливих очікувань від інших. Ця боротьба тривала десь півтора року. Однак Бог привів мене до такої істини: якщо ти не любиш Моїх дітей, ти не зможеш бути Моїм служителем, адже служіння Мені, любов до Мене – це любов до Моєї Церкви.

Життя самозречення

Отож наскільки мої плани і мрії відповідають місії церкви? Наскільки моя кар'єра, хобі чи задоволення сприяють або ж збігаються зі служінням церкви? Як я служу своїми дарами, адже ми всі обдаровані Богом для служіння. Присвятіть себе постійному, стабільному служінню в церкві, не симпатичному чи ситуативному.

Незалежно від того, в якій ви церкві – маленькій чи великій, історичній чи новоствореній, якщо ми говоримо про повноцінне життя, це життя боротьби. Ніхто не готовий платити високу ціну за своє служіння. Однак служити в церкві – це погодитися на життя тривалих перемін і не чекати швидких результатів, адже глибокі процеси потребують цього.

«Довготерпіть аж до приходу Господа! Ось чекає рільник дорожочинного плоду землі, довготерпить за нього, аж поки одержить дощ ранній та пізній... Бо наблизився прихід Господній!» (Як. 5:7-8).

Служити Церкві – це жити життям самозречення. Це забути про славу і гордість, а похвалу отримувати лишень від Духа Святого.

Звісно, ми маємо підтримувати один одного, але не варто чекати подяки від людей.

Ви запитаете: а чому я повинен так жити? Тому що Бог вас обрав. Ми – Божі слуги і раби, тому і служити повинні Йому у повному посвяченні і тривалому служінні. Результати вимагають витривалості, а не насолоди від життя. А Він не забариться із нагородою, якій немає рівних на землі.

Валерій Антонюк.

Голова Союзу ЄХБ.

Слово Боже багато говорить про мир. У ньому понад 400 слів-синонімів до слова «мир». Біблія розпочинається з миру в Едемському саду і завершується миром у новому Небесному Єрусалимі. Вона також змальовує Бога як Творця миру.

20-й розділ 2 Хронік дуже цікавий через описані в ньому неординарні події. Тут розповідається про одного царя Юдеї, сина відомого царя Аси – Йосафата. У віці 35 років він був коронований і правив в Єрусалимі 25 років (приблизно у 870-848 роках до н. е., 1 Цар. 22:41-42).

Йосафат мав добру репутацію, був досить заможним та славним. Він отримував данину від сусідніх царств. Приміром, філістимляни приносили Йосафатові дари та сплачували данину сріблом, араби привозили дрібну худобу. А ще на всіх царствах докола Юди був страх Господній, і вони не воювали з Йосафатом (2 Хр. 17:5-13).

Він руйнував ідолів та захоплював своїх підданих вивчати Божі закони, вдосконалив правову систему і першим у найголовніших містах країни призначив судів (2 Хр. 19:4-7). Проте, живучи тоді ж,

У ПОШУКАХ МИРУ

коли і цар Ахав та Єзавель у Північному царстві, Йосафат допустився жадливої помилки: уклав союз із Ахавом, унаслідок чого був уплутаний у війну.

Сталося так, що велика армія моавитян, аммонітян та меунян оголосили війну маленькій Юдеї на чолі з Йосафатом. Від такої новини цар злякався (2 Хр. 20:3). І саме страх перед ворогом змусив його звернутися по допомогу до Бога (2 Хр. 20:12).

Що робити, коли не знаєш, що робити

Нерідко ми чуємося так, наче в нас зав'язані очі і ми не бачимо виходу із кризової ситуації: чи то політичної, чи економічної, сімейної чи духовної. Страх паралізує нас. Але ми вперто намагаємося самостійно вийти зі скрутного становища.

Але є проблеми, з якими самотужки не впоратися. Що ж робити, коли не знаєш, що робити? А те, що зробив цар Йосафат: спрямувати очі на Бога (2 Хр. 20:12).

Ми можемо спрямувати свій погляд вгору – на Бога, як Йосип із дна пересохлої криниці, як Даниїл із лев'ячої ями, як трое юнаків із вогненної печі, як Ісус Христос із Голгофського хреста.

Непотрібно намагатися самотужки вирішити те, що під силу тільки Богові: «Неможливе це людям, та можливе все Богові» (Мт. 19:26).

Господне спасіння з тобою, Україно!

Левит Яхазїл сказав: «Не бійтеся та не жахайтеся перед цією великою кількістю, бо це не наша війна, це війна Божа!.. Не вам воювати у цій війні! Встаньте та побачте, що Господне спасіння з вами, Юдо та Єрусалиме!» (2 Хр. 20:15, 17). Так хочеться додати: і Україно!

Люди навіть не бачили війни, вони лише побачили, що нема «жодного їхнього ворога, хто б живив у тій Божій війні!.. Бо Сам Бог воював з Ізраїлевими ворогами! І Бог дав Йосафатові та навколо його царства мир!» (2 Хр. 20:24, 29-30).

Коли вороги були розбиті, цар Йосафат із народом пішов забрати завойоване. Вони «три дні виносили коштовності, одягу, речі, мастки. Вони понабирали стільки, що не могли нести» (в. 25). А четвертого дня усі зібралися у долині Бегах, що означає «долина благословення» (в. 26). Долина, яка мала стати могилою для юдеїв, стала долиною благословення!

Господь допустив ворогів у нашу долину-Україну, але не для того, щоб вона стала нашою могилою, а щоб перетворити її на долину благословення, де б ми звернулися до Бога і уклали з Ним мир!

Той, хто укладає мир із Богом, виграє усі війни ще до того, як вони розпочинаються. І це найбільше чудо!

Не запасний, а єдиний вихід!

Якщо трутень упаде у відкриту склянку, то залишиться там назавжди. Він не бачить виходу вгору. Він шукає вихід там, де його нема.

А якщо сокола помістити у загорожу розміром з метр квадратний, не закриваючи при цьому верх, він ніколи не вирветься з полону. Сокіл розпочинає свій політ із малого розбігу по землі. Не маючи місця для розбігу, сокіл навіть не спробує піднятися угору. У цій «в'язниці» без даху він залишиться ув'язненим до кінця життя.

Люди часто схожі на трутнів та соколів, коли шукають виходу там, де його нема. Ісус сказав: «Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходите ніхто, якщо не через Мене» (Ів. 14:6).

Доки ми не налагодимо власний внутрішній мир із Богом, ми ніколи не зможемо допомогти іншим. Будьмо справжніми християнами, котрі, налагодивши мир із Богом, можуть творити мир і довкола. «Він бо наш мир!.. Він благовістив мир далеким і мир близьким!» (Еф. 2:14-18).

Ісус після Свого воскресіння сказав: «Мир вам!» (Лк. 24:36). І тієї ночі, коли народився Ісус, ангели теж співали про мир: «Слава Богу на висоті, і на землі мир!» (Лк. 2:14). Ісус – воїстину «Князь миру!» (Іс. 9:5).

Мир – це не просто відсутність війни. Це передусім правильні стосунки людини з Богом. Ісус Христос – найголовніша складова миру. У найсумніші і найтриповісні часи України лише Бог може дати спокій та мир – коли українці повернуться до Бога миру!

Любомир Матвій.

ВДЯЧНІСТЬ ЧИ РЕМСТВУВАННЯ

Досить часто люди ремствують, керовані почуттям заздрості. Людина порівнює своє життя з життям інших людей навколо і доходить висновку, що хтось інший живе краще.

Якщо запитати пересічну людину, чи задоволена вона своїм життям, імовірно, отримаємо заперечну відповідь. Людина відразу пригадає весь негатив сірих буднів: негаразди на роботі, проблеми в сім'ї, погіршення матеріального становища, економічну кризу...

Кілька років тому ми підготували святкову програму для онкохворих людей, попередньо домовившись із працівниками лікарні. Аби послухати нас, із палат повиходили люди різного віку. Але мені назавжди запам'яталася сумні дитячі очі, які виказували палке бажання: «Я так хочу жити!».

Ми розповідали вірші про Божу любов, співали про воскресіння Христове, а серце стисалося від жалю до цих хворих людей. Дорогою додому я розмірковувала про людське життя, сповнене радості і страждань, про вкрай необхідний вибір людини – жити з Христом, Котрий зможе вгамувати не тільки фізичний, а й душевний біль. І знову згадала ті сумні дитячі очі... А вдома мене зустріли радісні діти, які безтурботно гралися, сміялися.

Увечері, ставши на коліна, я молилася за людей, які намагаються перемогти страшну хворобу, за надію в їхньому житті. Наприкінці прошепотіла слова вдячності: «Господи, дякую за дивовижний дар життя і здоров'я».

Чи цінуємо ми цей дар? Скільки ремствуємо, нарікаємо: «Усе не те... Усе не так...» Нам завжди чогось бракує, ми постійно незадоволені. Ще в біблійні часи народ часто

виявляв своє незадоволення. Коли народ Божий разом із Мойсеєм прямував пустелю, Бог турбувався про ізраїльтян, захищав їх від небезпеки, давав манну для харчування. «І сказав Господь Мойсеєві: ось, Я дощем дам вам хліб з неба, і нехай народ виходить і збирає щодня, скільки потрібно на день» (Вих. 16:4). Та народ не задовольнився манною. Ізраїлеві сини стали плакати та казати: «Хто нагодує нас м'ясом? Ми пам'ятаємо рибу, яку в Єгипті їли задарма, огірки і дині, і цибулю, і ріпчасту цибулю і часник; а нині душа наша знемагає; нічого нема, тільки манна в очах наших» (Чис. 11:4-6).

Боляче було чути це Мойсеєві, і «сильно запалав гнів Господній» (Чис. 11:10). У пустелі було надзвичайно багато отруйних змій та комах. Інколи здається, що народ про це забував. І знову нарікання, ремствування, незважаючи на Божі благословення, охорону. Лише сумні наслідки зупиняли непокірних людей...

Часто люди ремствують, керовані почуттям заздрості. Людина порівнює своє життя з життям інших і доходить висновку, що хтось інший живе краще: «Сусід живе в трикімнатній квартирі, а

я в однокімнатній; колега отримує більшу зарплатню; я їжджу трамваем, а він – власним транспортом».

Це жахливе почуття заздрості полонило свого часу багатьох біблійних героїв. Радість перемоги ізраїльського народу була затьмарена тим, що не всі лаври дісталися Саулу, серце якого було сповнене заздрості – він задрив Давиду.

А розпочалося все з того, що перший в Ізраїлі цар почав порівнювати свої військові успіхи з успіхами одного зі своїх найближчих помічників.

Пристипи заздрості позбавляють людину сну, апетиту, доброго настрою. Заздрість скинула люцифера на землю, спонукала до повстання проти Самого Бога.

Перебуваючи в полоні заздрості, людина підіймає руку на іншу людину, коїть страшні злочини, відбирає те, що їй не належить, навіть людське життя.

На жаль, люди відчиняють двері свого серця для гріха. За егоїстичними намірами вони не бачать Бога, Котрий, як і колись, дбає про Свій народ і простягає руку допомоги.

Чи вдячні ми Йому? Чи просто відвертаємося, не помічаючи (чи не бажуючи помічати) Божої турботи? Гадаю, інколи корисно порівняти своє життя з життям людини, яка не має де жити і ночує в підвалі, радіє кусню черствого хліба; яка в результаті землетрусу втратила всіх своїх рідних. І тоді нам стане соромно за наше ремствування.

Розповідають історію про людину, яка скаржилася на важке життя, бо не мала чобіт, доки не побачила іншу людину без ніг! А яким було життя Самого Бога, Творця всесвіту, на нашій землі?

Христос проповідував істину, переходячи з міста в місто. Чи мав Він розкішний палац? Ні. А дорогий одяг? Ні. Його їжа була простою, інколи – звичайні колоски, зірвані при дорозі.

Він, Цар слави, був задоволений простим, скромним життям. І навіть коли Його незаслужено засудили на смерть, не нарікав. Там, на Голгофі, Христос звертається до Самого Отця: «Отче, прости їм, бо не відають, що чинять» (Лк. 23:34).

А коли ми, незважаючи на Божі благословення, нарікаємо на життя, на Бога, чи не завдаємо знову болю Христові?

Інна Джердж.

5 ШЛЯХІВ, ЯКИМИ ПАНДЕМІЯ ПРИСКОРИЛА ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙ В ЄВАНГЕЛЬСЬКІ ЦЕРКВИ

Оглядач Енді Крауч на початку пандемії COVID-19 в статті, написаній головним чином для релігійних і некомерційних лідерів країни, задав життєво важливе питання. У статті «Вихід за межі снігової бурі» він запитав, чи стане пандемія і її наслідки паузою, так, ніби прийшли «снігова буря», «довга зима» або ж «мініатюрний льодовиковий період».

Він і його співавтори дійшли висновку, що це, все таки, буде схоже на міні-льодовиковий період. Швидше всього, Крауч мав рацію у своїх роздумах про глибину і тривалість кризи. Проте можна побачити й причини для оптимізму.

COVID-19 прискорив позитивні й новаторські зміни в євангельських церквах у всіх частинах Сполучених Штатів. І це попри репутацію церков і взагалі релігійних установ як схильних до повільних перетворень.

Обслуговування традиційних споживачів онлайн необхідне, щоб залишитися актуальними

Життя в інтернеті не новина, але практично всі, хто чинив опір більшій інтеграції свого життя з онлайн-інструментами, тепер були просто змушені це робити.

У той час, як великі церкви вже давно пропонують онлайн-досвід, маленькі церкви були більш стійкі до цього. І що тепер найбільше дивує, то це те, що маленькі церкви не тільки мігрували в інтернет під час пандемії, а й, схоже, залишаться там назавжди.

Багато з них, досягаючи своїм служінням менш 200 осіб за тиждень, стали сягати більшого числа, оскільки пандемія перетворила на церкви житлові кімнати, заповнені членами сім'ї, які часом взагалі не відвідували церкву. Інтернет став додатковими «вхідними дверима» для церкви.

Прагніть до безлічі маленьких, але цілеспрямованих перемог

Церкви, школи й некомерційні організації почали надавати перевагу невеликим зібранням через принципи соціального дистанціювання. Онлайн-сервіси і заняття проводяться на домашніх відеочерках, причастя

відбувається на парковках, і всі, здається, бувають у Zoom мало не кожен день.

Це явище нікуди не дінеться. І річ не в тім, що великі зібрання недоцільні, а в тім, що менші зібрання залишаться тут назавжди.

І сукупний вплив всіх цих невеликих зібрань може бути більшим, ніж хтось міг очікувати.

Припиніть продавати й почніть давати

Чинячи опір спокусі негайно скоротити штат, багато церков і компаній вирішили схилитися до служіння нужденним.

Наші друзі з Central Christian в Лас-Вегасі годували цілі армії людей. Наші друзі з Church of the Highlands стали сертифікованим центром тестування COVID-19 задовго до того, як це набуло значного поширення.

Тобто церкви зосереджуються не на своєму виживанні, а на допомозі іншим.

Шукайте допомогу в незвичайних місцях

Здавалося б, усі останні події мали би призвести до величезного економічного спаду у сфері благодійних пожертвувань, однак цього не сталося. Цифрові пожертвування натомість дуже зросли.

Церкви сьогодні знаходять нові рішення для пошуку пастора. Церква Муді, найстаріша мегацерква в країні, нещодавно обрала свого нового старшого пастора через Zoom.

Церкви усвідомили, що їхня справа дуже важлива. І нині вони більше, ніж будь-коли, розуміють, що найдорожчий найм, який вони можуть зробити, – це найняти не того лідера.

Усе місцеве

У підсумку церкви, які зосередилися на своїх місцевих громадах, процвітали й будуть продовжувати процвітати. Тепер, коли кожен пастор присутній в YouTube, пастори розуміють, що єдина унікальна пропозиція, яку вони повинні дати, – це служити своїй місцевій громаді.

Споживачі хочуть, щоб підприємства обслуговували їх там, де вони живуть. І це допоможе стати важливим для своїх спільнот на місцях.

COVID-19 – це руйнівник, а не просто перешкода. Однак інше слово для ситуації з COVID-19 – прискорювач. Вірус заподіяв багато болю, але він також прискорив позитивні зміни.

slavoproslovo.info.

У НИХ НЕМАЄ ВІНА...

В історії про чудесне перетворення води на першокласне вино є щось важливе про Марію: про суть двох її прохань. Перше її прохання до Сина полягає в тому, що Марія у святковій метушні бачить потребу: на весіллі закінчилося вино – і повідомляє про неї Ісусу.

Так, правильна відповідь, напевно, в тому, що радість повинна виходити тільки від Ісуса, а всі інші джерела святкового настрою – від лукавого. Але наслідують стверджувати, що додаткова радість на тому весіллі була і від вина, яке веселило серце гостей, що святкували створення нової сім'ї.

Яку потребу бачимо ми, будучи частиною сім'ї, церкви, свята або траурної події, коли приходимо разом «з Ісусом» на різні заходи? Що ми повідомляємо Йому? Про що просимо? Чи здатні ми побачити найголовніше серед другорядного? Чи здатні зрозуміти, чого не вистачає для справжньої радості людей, що оточують нас?

Друге ж її прохання полягає в тому, що Марія, будучи впевненою в тому, що Син відповідь на її клопотання, велить людям: «Робіть те, що Він вам скаже».

Якби прислужники не послухалися цього молодого Чоловіка, що прийшов на весілля як Гість, якби вони не наповнили водою шість великих кам'яних посудин, то не було б вина, яке б звеселяло серце.

До чого покликана і про що забуває християнська спільнота? Відкритість – це завжди вразливість. Що ми повідомляємо навколишнім людям про Ісуса? Чи не боїмося ми ототожнювати себе з Ним у сім'ї, церкві, на святі або ж на траурній події?

Чи здатні ми розгледіти, що Той, Кого ми часто сприймаємо на своєму «святі житті» як Гостя, є Джерелом нашої радості? Чи можемо погодитися з тим, що послух Йому часто приносить і глибоку радість?

Важливо не тільки повідомляти Ісусу про потребу, яку ми бачимо, а й говорити людям навколо, щоб вони робили те, що скаже Ісус.

Якщо не буде послуху Ісусу, то не перетвориться вода в камінних посудинах на вино, що звеселяє серце.

Тарас Дятлик.

ВЕЛИКЕ ДОРУЧЕННЯ – ПОСЛАННЯ ЛЮБОВІ!

«Ідіть і навчіть всі народи» – дуже близька фраза для кожного, хто щиро вірить, що саме він і покликаний навчити ближніх, які не знають про Бога.

Часто ми не звертаємо увагу на те, що тут мова не тільки про нашу країну та культуру, а про всі народи землі! Більше того, ця фраза Христа може набути зовсім іншого відтінку, якщо звернутися до мови оригіналу: «Ідіть і зробіть з усіх народів Моїх учнів!». Не просто розкажіть про Бога, Ісуса, спасіння, любов Творця і необхідність покаєння, але зробіть з усіх народів учнів Христа.

Учнями Месії були люди, які присвятили своє життя і час для того, щоб бути поруч з Учителем, слухати Його, розуміти і робити те, що Він каже, тим самим виконуючи Його волю! Учнем може стати людина, яка готова вчитися і змінювати своє мислення, учителем же є той, хто «пізнав

істину, і вона зробила його вільним». Це наштовхує на думку, що кожен учень покликаний прагнути і розвиватися, щоб у результаті стати вчителем, а не залишатися вічно в становищі учня.

«Християни їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа» – хрещення символізує смерть для старого життя і воскресіння для нового, але також і занурення в образ вчення Христа. Приймачами цього вчення були учні, а сьогодні є кожен, хто повірив, що Ісус – Господь і посланий Богом Месія; кожен, хто серцем увірував для праведності, а устами сповідує на спасіння.

Про всіх Своїх учнів Ісус молився: «Та не тільки за них Я благаю, а й за тих, що ради їхнього слова повірують у Мене, щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі, щоб одно були в Нас і вони, щоб увірував світ, що Мене Ти послав» (Ів. 17:20-21).

Але одна Його заповідь заслуговує на особливу увагу, бо розкриває

суть приходу Месії і подальшої проповіді Євангелія світу: «Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви! По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою» (Ів. 13:34-35).

Ключ до розуміння і виконання Великого доручення – проголошення всьому світу про любов Бога, Який і віддав Свого Сина для викуплення усіх гріхів! Тільки той, хто вірить, що його полюбив Бог, здатний любити ближніх. Тому Христос і сказав: «Як Я вас полюбив», а не як ми думаємо, знаємо, розуміємо. Лише прийнявши Його любов до себе, ми стаємо здатними по-справжньому любити.

Ознака справжнього учня Христа – це любов! Вона постійно перебуває у послідовниках Месії, бо Сам Бог є любов, і вона ясно виражається в добрих справах видимого світу, за які ті, хто поруч, прославляють Невесного Отця.

Костянтин Воропаєв.

№ 10 (193) Виходить щомісяця жовтень 2020 р.

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1; тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21 E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк; літературний редактор — Людмила Бендус; технічний редактор — Тарас Пришляк; оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль. Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 15000 примірників. Замовлення № 923.